

ΗΧΗΤΙΚΟ ΕΞΤΡΑΣΜΑ

...ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΩΣΗ (ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΔΟΣΗ)

ΤΗΣ D.I.Y. ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ

... ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ

ΤΩΝ ΑΝΤΙΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΩΝ

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΩΝ

ΤΟΥ PUNK

Το έντυπο αυτό ετοιμάστηκε από το Ηχητικό Ξέσπασμα με σκοπό να συνοδεύσει την προβολή του ντοκιμαντέρ "Μια ματιά στην ρυγκ και D.I.Y. σκηνή στην Ελλάδα" στις 23/02/2024 στην κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ. Αποτελείται από διάφορα ντοκουμέντα από το μακρινό ή πιο πρόσφατο παρελθόν που μ' ενδεικτικό τρόπο αναδεικνύουν τα πολιτικά χαρακτηριστικά της εγχώριας D.I.Y. κουλτούρας. Η αναφορά στα ντοκουμέντα αυτά δεν θέλουμε να γίνει αντιληπτή ως ένα κάλεσμα προς μίμηση ή μια υπόκλιση στην παρελθοντολαγνεία, αλλά ως μια προσπάθεια διατήρησης της κινηματικής μνήμης που όλο και δείχνει να ξεθωριάζει. Είναι ένα στοίχημα για εμάς το πώς θα καταφέρουμε να εμπνευστούμε από αυτό το παρελθόν, να το αξιολογήσουμε, να κρατήσουμε ό,τι μας κάνει και να παρατήσουμε ό,τι είναι περιττό.

Ηχητικό Ξέσπασμα, Φλεβάρης 2024

Για την αυτοοργανωμένη μουσική σκηνή (D.I.Y.) στην Ελλάδα

Μικρή εισαγωγή σε ένα μεγάλο ζήτημα

Μικρό ιστορικό

Η ελληνική d.i.y. σκηνή ξεπήδησε από την αμφισβήτηση που γέννησε η πανκ κοινότητα σε συνδυασμό με τις πολιτικές του αναρχικού, αντιεξουσιαστικού και αυτόνομου χώρου της δεκαετίας του '80. Σε αντίθεση με την πρώιμη ελληνική πανκ σκηνή (1980-1989) που δεν είχε ξεκάθαρα πολιτικά χαρακτηριστικά, (παρότι αρκετές μπάντες και άτομα ήταν βαθιά πολιτικές) το d.i.y. εμβάθυνε την ανάλυση και την πολιτική του στάση. Επηρεασμένη και από τις ιδέες των αναρχοπάνκ Crass που συνέβαλλαν στην αλλαγή της σκηνής παγκοσμίως, η αθηναϊκή κοινότητα το φθινόπωρο του '89 κατέλαβε ένα νεοκλασικό κτίριο του Ωνάσειου ιδρύματος στη γωνία της λεωφόρου Αμαλίας και Διονυσίου Αρεοπαγίτου.

Η κατάληψη αυτή δεν κράτησε πολύ γιατί το ίδρυμα αποφάσισε την άμεση ανακαίνισή του όμως στο λίγο χρόνο που κράτησε πρόλαβε να βγάλει αρκετά χρήσιμα συμπεράσματα. (Πρόκειται για το κτίριο που βρίσκεται πίσω από το άγαλμα της Μελίνας στον πεζόδρομο με τους ανεμοδείκτες). Εκεί έγιναν οι πρώτες μας αυτοοργανωμένες d.i.y. συναυλίες σε κατειλημμένο χώρο, εκεί οι πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής εκεί οι πρώτες μας εκδηλώσεις. Η συμμετοχή του κόσμου και ο ευθουσιασμός που επικρατούσε έδειχνε ξεκάθαρα πως κάτι καλό είχε γεννηθεί. Ξεχωριστή στιγμή, η πορεία στο Κολωνάκι, όπου μερικές εκατοντάδες πανκ, άτομα και συλλογικότητες του αντιεξουσιαστικού-αναρχικού χώρου διαμαρτύρονταν έξω από τα γραφεία του Ωνάσειου. Είχε πολύ πάθος εκείνη η πορεία και σίγουρα ήταν ένας προπομπός της περιόδου που λίγο αργότερα ονομάστηκε "χειμώνας των καταλήψεων" λόγω μιας, για τα ελληνικά δεδομένα, έκρηξης των στεγαστικών, με έντονα πολιτικά χαρακτηριστικά, καταλήψεων στην Αθήνα. (Σε αυτή την περίοδο θα πρέπει κάποια

Το κείμενο αυτό
γράφτηκε από το
συγκρότημα so uzd,
μία αυτοοργανωμένη
μπάντα από την Αθήνα
που παίζει από το
2005. Μεταξύ άλλων
συμμετείχαν και στη
συλλογή "Διατάραξη
κοινής συνείδησης" του
2006.

στιγμή να αναφερθούμε εκτενέστερα).

Στις αρχές του '90 οι καταληψίες, από τη λεωφόρο Αμαλίας μεταφέρονται στη πλατεία Βικτώριας και καταλαμβάνουν το κτίριο της οδού Αχαρνών και Χένδεν κρατώντας όμως το βαπτιστικό της όνομα, το γνωστό σε όλους Villa Αμαλίας. Όπως και στην πρώτη κατάληψη έτσι και στη δεύτερη ένα από τα πρώτα πράγματα που στήθηκαν, ταυτόχρονα με το στέκι καφενείο, ήταν ο συναυλιακός χώρος. "Σήμερα οι αυτοοργανωμένοι συναυλιακοί χώροι ίσως θεωρούνται δεδομένοι, όμως για μας τότε ήταν κάτι πρωτόγνωρο που μας γέμιζε περηφάνια, αυτοπεποίθηση και ευθουσιασμό. Η Villa Αμαλίας μας έκανε να ονειρευόμαστε, να σχεδιάζουμε και να κατακτάμε. Δεν ήταν απλά ένα κατειλημμένο κτίριο αλλά ένας χώρος πειραματισμού κι έμπρακτης αμφισβήτησης του αστικού πολιτισμού". Και όλα αυτά όχι μόνο για την πανκ κοινότητα αλλά για πάρα πολύ κόσμο που συμμετείχε ενεργά στα τεκταινόμενα της κατάληψης νοιώθοντας πως ήταν κάτι δικό του. Εδώ να σημειώσουμε πως μέχρι τότε οι αυτοοργανωμένες συναυλίες γίνονταν σε διάφορους υπαίθριους χώρους την άνοιξη-καλοκαίρι και σε κλειστούς (συνήθως σχολεία-πανεπιστήμια) το φθινόπωρο-χειμώνα. "Όμως οι συναυλίες σε ένα μόνιμο, δικό μας χώρο ήταν το κάτι άλλο. Καταλαβαίναμε πως ήταν το πρώτο βήμα μια μεγάλης πορείας που θα επηρέαζε σημαντικά την κουλτούρα και τα κινηματικά χαρακτηριστικά ενός ευρύτερου πολιτικού χώρου. Και όπως ήταν φυσικό, νέες ιδέες ήρθαν να προστεθούν αλλά και να κονταροχτυπηθούν με όσες ήδη επικρατούσαν όχι μόνο στην πανκ κοινότητα αλλά στο σύνολο του αναρχικού, αντιεξουσιαστικού και αυτόνομου χώρου με τον οποίο μοιραζόμασταν και συνδιαμορφώναμε όλες αυτές τις πρωτόγνωρες για τα ελληνικά δεδομένα

αλλαγές. Και για να χρησιμοποιήσουμε ένα σύνθημα της εποχής: “Αυτοοργάνωση και άμεση δράση ενάντια στον αστικό πολιτισμό και στην εκμετάλλευση των αναγκών μας”, σύνθημα που για μας συμπυκνώνει ένα σημαντικό μέρος της φιλοσοφίας μας και ισχύει στο ακέραιο μέχρι σήμερα.

Βρισκόμαστε λοιπόν στις αρχές του '90. Σε ένα μεταίχμιο όπου οι μεγάλες μαθητικές καταλήψεις του '90-'91 αποχαιρετούσαν εκρηκτικά την προηγούμενη δεκαετία. Ο “χώρος” βρισκόταν σε αναβρασμό και η πανκ κοινότητα δεν θα μπορούσε να μείνει ανεπηρέαστη. Πλέον στη Villa μαζεύονταν μαθητές από ολόκληρο το λεκανοπέδιο. Συζητούσαν, σχεδίαζαν, στο τραπέζι έπεφταν ιδέες για αντισχολείο, για αντιμαθήματα, η αμφισβήτηση των θεσμών ήταν πιο έντονη από ποτέ.

Αναπόφευκτα, αυτό το κλίμα γενικευμένης αμφισβήτησης που επικρατούσε στην νεολαία επέδρασε στην πανκ κοινότητα που ήταν επιρρεπής στις αντικοφορμιστικές απόψεις και είχε ήδη αρχίσει να κριτικάρει τις σχέσεις της κοινότητας με τα μαγαζιά. Κάποιοι, λίγοι στην αρχή, άρχισαν να καταθέτουν τα πρώτα επιχειρήματα. Κάποιες μπάντες όπως οι Petunia Pig είχαν πάρει ήδη θέση. Τα μαγαζιά είχαν πόρτα, μπράβους, είσοδο, σπόνσορες, διαφήμιση και προήγαγαν το θέαμα σε βάρος της ουσίας. Διάλεγαν το περιτύλιγμα και πουλούσαν από ενσωμάτωση μέχρι αμφισβήτηση άλλοι φτηνά και άλλοι ακριβά, όλοι όμως με το βλέμμα στραμμένο στην τσέπη τους. Τα μαγαζιά είχαν διαφορετικό προφίλ μεταξύ τους αλλά ήταν αναμφισβήτητα χώροι ενσωμάτωσης και εμπορευματοποίησης. Τα μαγαζιά ήταν κομμάτι του αστικού πολιτισμού. Το παλιό σύνθημα άρχισε και πάλι να πλανιέται πάνω από την

πόλη: “Αυτοοργάνωση και άμεση δράση ενάντια στον αστικό πολιτισμό και στην εκμετάλλευση των αναγκών μας”. Είχε έρθει και πάλι η ώρα της πράξης, είχε έρθει και πάλι η ώρα της ρήξης. Ένα ακόμη βήμα, ένα ακόμη λιθαράκι στο μονοπάτι της αμφισβήτησης.

Συζητήσαμε πολύ εκείνη την περίοδο. Υπήρξαν έντονες αντιπαραθέσεις. Πολλοί φοβούνταν την απομόνωση. Άλλοι ισοπέδωναν οποιοδήποτε επιχειρήμα λέγοντας πως δεν ήταν δυνατόν να ζητάς ρήξη με τα μαγαζιά όταν πίνεις κόκα κόλα. (Παρεμπιπτόντως αυτή η λογική ονομάστηκε επιγραμματικά “ή με την κατανάλωση ή με τις σπηλιές”).

Όμως η λογική της ρήξης δεν ήταν μια λογική που αποσκοπούσε σε μια οποιαδήποτε “καθαρότητα”. Ήταν ένα ακόμη βήμα στην αναζήτηση της ταυτότητάς μας. Το επιχειρήμα “ή με την κατανάλωση ή με τις σπηλιές” έθετε ένα ψευδές δίλημμα. Κινήθηκε στη λογική ή άσπρο ή μαύρο αγνοώντας εσκεμμένα τις ενδιάμεσες αποχρώσεις. Ζητούσε να μη γίνει κανένα βήμα εφόσον δεν μπορούσαν να κερδηθούν με τη μία τα πάντα. Στην ουσία απαιτούσαν από το κομμάτι της κοινότητας που έβαζε το ζήτημα, το μαγικό ραβδάκι που θα μετέτρεπε τον καπιταλισμό σε ουτοπία με μια κίνηση.

Και για να “τσιτάρουμε” για μια ακόμη φορά: “Τίποτα δε χαρίζεται όλα κατακτιούνται”.

Και τελικά οι πόρτες της Villa έκλεισαν για τις μπάντες που έπαιζαν στα μαγαζιά και άνοιξαν τις πύλες μιας αντιπαραθέσης που κρατά μέχρι σήμερα. Σε αυτό το σημείο θα παραθέσουμε αυτούσιο ένα κείμενο που μοιράστηκε στη Villa από τους Λεπτοδείκτες το Φλεβάρη του 2003 και θα συνεχίσουμε παρακάτω.

Η σκηνή της Villa και τα μαγαζιά.

Χρόνια τώρα, από τις αρχές της δεκαετίας του '90 ακόμη συνεχώς τα ίδια ερωτήματα να επαναλαμβάνονται. Αυτό που ίσως ακούγεται συχνότερα απ' όλα και που θεωρούμε πως έχει δημιουργήσει τις μεγαλύτερες προστριβές, διαφωνίες και αμυχανία στη σκηνή είναι το εξής σε διάφορες παραλλαγές:

Γιατί οι μπάντες να παίζουν μόνο στη Villa;

Κι αν παίξουν σε μαγαζί χωρίς είσοδο;

Κι αν παίξουν σε μαγαζί με μικρή είσοδο;

Κι αν παίξουν σε μαγαζί στην επαρχία όπου δεν

υπάρχουν άλλοι χώροι;

Κι αν παίζουν μόνο στη Villa πως θα έρθουν σε επαφή με τον υπόλοιπο κόσμο που δε γουστάρει Villa κι αν κι αν κι αν...

...και τα ερωτήματα του είδους με τις εκατοντάδες παραλλαγές που απασχολούν το σύνολο της σκηνής και όχι μόνο τις μπάντες (ανάλογα με το χαρακτήρα, τις γνώσεις, την άγνοια, τις προθέσεις και τη διάθεση του καθένα) δεν έχουν τελειωμό.

Όμως πώς προέκυψε αυτό το ζήτημα;

Εν ολίγοις, από τη στιγμή που η Villa (αρχές δεκαετίας '90)* αποφάσισε πως σαν κομμάτι της πανκ σκηνής δε γουστάρει οι μπάντες που τη στηρίζουν να παίζουν σε μαγαζιά.

*η εποχή που πάρθηκε η συγκεκριμένη απόφαση, και η σημασία της τότε και τώρα είναι ένα ακόμη θέμα για το οποίο πολλοί μεν έχουν άποψη μα πολύ λίγοι θέσπ.

Και τι σημαίνει αυτό;

Σημαίνει πως αυτή η απόφαση εκφράζει μία από τις τάσεις της σκηνής και όσοι από μας διαφωνούμε αντί να ζητάμε τη μαγική φόρμουλα με τις μαγικές απαντήσεις έτοιμη, καλό θα ήταν να αναρωτηθούμε ποιοί είμαστε, τι θέλουμε και ποια τάση τελικά εκφράζουμε ή θέλουμε να εκφράσουμε.

Η Villa, καλώς ή κακώς, στο βαθμό που της αναλογεί έχει απαντήσει. Ναι, είναι πανκ και μάλιστα πανκ κατάληψη. Δεν την καθορίζει η πρώτη περίοδος του '76-'78 όπου το πανκ ήταν απλά η έκφραση μιας ακατέργαστης οργής.

Δεν την καθορίζει η μόδα γιατί μεγάλωσε και κατάλαβε πως η εμφάνιση είναι μεν διασκεδαστική αλλά δεν είναι το παν. Ωραίο και το περίεργο κούρεμα, καλό και το εκκεντρικό ντύσιμο αλλά τον κόσμο θέλει να τον προκαλεί περισσότερο με τις απόψεις της και τα ζητήματα που βάζει στην κοινωνία. Έχει αφήσει τους σκινάδες και τους φασίστες να σέρνονται στην πατριωτική τους λάσπη κι έχει πάρει θέση δίπλα σε όλους όσοι αντιστέκονται στη θηριωδία της νέας τάξης πραγμάτων του πολέμου, της φτώχειας, της πείνας, της εξαθλίωσης και της εκμετάλλευσης. Έχει αφήσει τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να σέρνονται στο ψέμα τους γιατί αποδεδειγμένα εξαπατούν την κοινωνία και προσπαθεί να επικοινωνήσει με τον κόσμο χωρίς διαμεσολαβητές. Δεν θέλει να βγει στην τηλεόραση, στο ραδιόφωνο, στα περιοδικά, δε θέλει να αποκτήσει ούτε φήμη, ούτε χρήματα, ούτε δόξα. Δεν την απασχολεί αν το πανκ πέθανε ή όχι γιατί η ίδια είναι ζωντανή. Θέλει να συνεχίσει να είναι χώρος δημιουργίας και ανταλλαγής ιδεών. Γουστάρει τη μουσική αλλά την προτιμάει με ψυχή.

Η Villa είναι γέννημα της σκηνής που βλέπει το πανκ σαν ένα μουσικό, κοινωνικό πολιτικό και φιλοσοφικό κίνημα. Πιστεύει πως το πανκ είναι τρόπος ζωής κι ότι δεν αφορά συγκεκριμένες ηλικίες αλλά συγκεκριμένες αντιλήψεις. Έχει επηρεαστεί από ομάδες και συγκροτήματα με αντιπολεμικές και οικολογικές ανησυχίες από ανθρώπους και μπάντες της σκηνής που έχουν βάλει ζητήματα που αφορούν το σεξ, τον έρωτα, τη φυλή, το φύλο, τη θρησκεία, την πολιτική, την εθνικότητα, την κοινωνική τάξη, την εργασία, την ανεργία, την εκμετάλλευση, τη ζωή στην πόλη κι αν συνεχίσουμε να γράφουμε η λίστα δε θα έχει τελειωμό. Όμως η κύρια ίσως διαφωνία της με την υπόλοιπη σκηνή, που ως ένα βαθμό μοιράζεται κοινές ανησυχίες, είναι το ζήτημα των συναυλιών.

Κι αν υποθέσουμε πως το ναι ή όχι στα μαγαζιά είναι δύσκολο να απαντηθεί, τι θα λέγαμε στο ναι ή όχι στις συνεντεύξεις; Είναι το ίδιο ή είναι διαφορετικό; Κι αν υπάρχουν καλοί μαγαζάτορες γιατί να μην υπάρχουν καλοί δημοσιογράφοι; Και για να φρικάρουμε τελείως, αν ζούσε ο Σιδηρόπουλος θα τον αφήναμε να παίξει ή όχι; Τι

προτείνουμε λοιπόν; Να ψάξουμε για τα ποσοστά του ναι και του όχι στη σούπα που πάμε να φτιάξουμε στο κεφάλι μας ή να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε θέσεις που να απαντούν στις απαιτήσεις των καιρών;

Η Villa έχει κάνει τις επιλογές της, ας μην της ζητάμε να μας φτιάξει κοστούμι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα μας.

Εάν διαφωνούμε με αυτή τη λογική ας προτείνουμε κάτι άλλο, ας δημιουργήσουμε κάτι άλλο, ας εμπλουτίσουμε τη σκηνή με τις απόψεις μας, μη ζητάμε να μας λύσει το προσωπικό μας πρόβλημα αλλά να σκεφτούμε, να πειραματιστούμε, να πάρουμε θέση και να προτείνουμε λύσεις. Τα προβλήματά μας, είτε προσωπικά είτε όχι, τα λύνουμε όταν παίρνουμε τη ζωή στα χέρια μας.

Το ερώτημα δεν είναι ναι ή όχι στα μαγαζιά αλλά ποιος-α είμαι και τι θέλω. Το ερώτημα έχει να κάνει με την κουλτούρα του καθένα μας. Έπειτα έρχεται η συζήτηση, όχι όμως για να βρούμε το συνταγολόγιο που θα ικανοποιεί προσωπικές ανάγκες αλλά μια λύση που θα σέβεται την ιστορία μας, την ιστορία της αντι-κουλτούρας, την ιστορία των επιλογών ενάντια στο κυρίαρχο ρεύμα.

Όλοι θέλουμε να πάμε παραπέρα και οι δογματισμοί δε μας πήγαν ποτέ πουθενά αυτό όμως δε σημαίνει πως θα πρέπει να γίνουμε φτερά στον άνεμο.

Για μια σκηνή όπου ο καθένας θα σέβεται τον εαυτό του και θα αναλαμβάνει τις ευθύνες του.

Λεπτοδείκτες, Φλεβάρης 2003

Αυτά λοιπόν έλεγαν οι Λεπτοδείκτες το 2003, βάζοντας ουσιαστικά και το ζήτημα της προσωπικής ευθύνης. Όμως που βρισκόμαστε σήμερα, είναι οι θέσεις και οι στόχοι μας ξεκάθαροι;

Η d.i.y σκηνή στην Ελλάδα και το εξωτερικό Πολλοί υποστηρίζουν πως ο ριζοσπαστισμός του d.i.y. όπως έχει εκφραστεί ιστορικά στην Ελλάδα αποπνέει επαρχιωτισμό. Πως απόδειξη του επαρχιωτισμού του είναι και η θέση “δεν παίζω σε μαγαζιά” σε αντίθεση με την “προχωρημένη” Ευρώπη και Αμερική που δεν έχουν τέτοιου είδους προβλήματα.

Και απαντάμε: Απόδειξη επαρχιωτισμού είναι να δέχεσαι άκριτα ό,τι έρχεται από την πόλη (βλέπε Ευρώπη, Αμερική). Η ελληνική πανκ κοινότητα όπως εκφράζεται από τη Villa και το ριζοσπαστικό d.i.y. τόσα χρόνια έχει κάνει ένα βήμα παραπέρα κι έχει στήσει το δίκτυό της χωρίς μεσάζοντες. Το έχει παλέψει, το έχει κατακτήσει και το έχει αποδείξει. Το λάθος μας είναι ότι δεν έχουμε καταγράψει τις θέσεις μας ώστε κάθε φορά που φιλοξενούμε μπάντες, άτομα ή συλλογικότητες από το εξωτερικό να προπαγανδίζουμε τις απόψεις μας, να τους μπολιάζουμε και με τη δική μας τρέλα.

Για να μιλήσουμε πολιτικά, εμείς πιστεύουμε πως είμαστε σε θέση να κάνουμε εξαγωγή ριζοσπαστικής πολιτικής σε αντίθεση με όσους ονειρεύονται να γίνουμε Ευρώπη καταθέτοντας τα όπλα της αμφισβήτησης και της κριτικής. Αντί να πιηκίζουμε ευρωαμερικανικά μπορούμε να σταθούμε ισότιμα απέναντί τους και να ανοίξουμε διάλογο καταθέτοντας τις προτάσεις και τα επιχειρήματά μας. Αντί να πούμε ναι στην εναλλακτικού τύπου εμπορευματοποίηση που επικρατεί στις σκηνές του εξωτερικού και να υιοθετήσουμε τις απόψεις τους, εμείς προτιμάμε να στηρίξουμε τις ριζοσπαστικές μειοψηφίες όπως το ελληνικό d.i.y. Στο πανκ το ζητούμενο δεν είναι να γίνουμε όλοι μια ομοιόμορφη μάζα. Εμείς επιλέγουμε να στηρίξουμε την τάση μας, να οξύνουμε και να προπαγανδίσουμε τα ριζοσπαστικά της χαρακτηριστικά.

Και για να μιλήσουμε ξεκάθαρα: Στο εξωτερικό, το κίνημα λειτουργεί περισσότερο σαν το κοινό του κάθε “κινηματικού” συγκροτήματος. Επί της ουσίας δεν υπάρχει αλληλεπίδραση ανάμεσα στις μπάντες και το κίνημα κι αν υπάρχει κανείς δεν ασκεί καμία κριτική όταν τα κινηματικά χαρακτηριστικά απλά χρησιμοποιούνται ως δέλεαρ για ένα καλύτερο δισκογραφικό συμβόλαιο. Στην Ελλάδα αυτό το αποκαλούμε “ένσημα”. Πολλοί έχουν καταθέσει τα κινηματικά

ένσημά τους για να πάρουν τη “σύνταξη” που σε αυτές τις περιπτώσεις προβλέπεται. Εμείς το μόνο που έχουμε να πούμε είναι “άξιος ο μισθός τους” και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Και δεν τσιμπάμε. Για μας το d.i.y. είναι τρόπος ζωής, δεν είναι προπόνηση καριέρας. Πιστεύουμε στη κινηματική του δυναμική και αντί να τρώμε από τα έτοιμα, δηλαδή από τις θέσεις που έχουν κατατεθεί την τελευταία εικοσαετία, αναζητάμε τις ιδέες που θα οδηγήσουν την κοινότητά μας στο αύριο χωρίς να ξεπουλήσουμε ούτε σπιθαμή από το έδαφος που έχουμε κατακτήσει.

Κι όπως πολύ σωστά έχει λεχθεί: “Πίσω γορίλες. Εμπρός σύντροφοι”.

Αμφισβήτηση και ενσωμάτωση

Εφόσον μιλάμε για το d.i.y. πανκ στην Ελλάδα θα ήταν λάθος να μην το δούμε και σαν μια ριζοσπαστική πτυχή του underground. Σαν ένα υπόγειο καλλιτεχνικό ρεύμα που, αφού αποκτήσει το αναγκαίο εισιτήριο της αναγνωρισιμότητας, μπορεί κι αυτό να κυλήσει στους διψασμένους αστικούς κήπους για να τους ποτίσει.

Κι ας μην ξεχνάμε πως για να κυλήσει το νερό της αμφισβήτησης στο αυλάκι της ενσωμάτωσης υπάρχει πάντοτε το άλλοθι της “επιτυχίας”, της “αναγνώρισης”, του “ταλέντου”, της “απόδρασης από τη μιζέρια και τη φτώχεια” που αποζητά απελπισμένα την “επαφή με τον κόσμο”. Πρόκειται για το απενοχοποιημένο και ευρύτατης αποδοχής (ακόμη και στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο) “καλλιτεχνικό σαράκι”. Τα πρώτα βήματα είναι πάντα δύσκολα για κάθε νέο και φτωχό πλην όμως τίμιο καλλιτέχνη και το μεγάλο, σοφό κι αρχαίο δάσος της αμφισβήτησης μπορεί να φιλοξενήσει τους πάντες στα κλαδιά του. Όμως αλήθεια ποια κάμια δε θέλει να γίνει πεταλούδα;

Αναμφισβήτητα, οι ριζοσπαστικές λογικές είναι το λίπασμα της αστικής κουλτούρας. Χωρίς ενέσεις αμφισβήτησης το mainstream θα χασμουριόταν μέχρι θανάτου. Με την κατάλληλη επεξεργασία, η βιομηχανία του θεάματος είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμη να ενσωματώσει κάθε φρέσκια κι ανατρεπτική ιδέα στη μουσική, στο θέατρο, στον κινηματογράφο κ.ο.κ. Το τι αρβύλα, μοϊκάνια και αλφάδι έχει παίξει στους αβάντ γκαρντ καλλιτεχνικούς κύκλους την τελευταία εικοσαετία δε λέγεται. Το φιλότεχνο αθηναϊκό, και όχι μόνο, κοινό έχει λατρέψει τις “μολότοφ” που κατά καιρούς έχουν πέσει στα σανίδια χορευτικών και θεατρικών ομάδων. Κι αυτό είναι το σωστό. Να καίγεται της τέχνης το σανίδι κι όχι το με δόσεις αγορασμένο

αυτοκίνητο του φιλότεχνου στο πάρκινγκ του θεάτρου ή στους γύρω δρόμους. Οι συγκρούσεις με την εξουσία επί σκηνής στέλνουν μηνύματα ύψιστης καλλιτεχνικής σημασίας στο αναμφισβήτητα καλλιεργημένο κοινό που συγκλονίζεται συνειδησιακά μέσω της τέχνης. Ενώ οι συγκρούσεις με την εξουσία στο δρόμο...

Το d.i.y. ως πτυχή του underground είναι κι αυτό ένα ρεύμα που μπορεί άνετα να μεταπηδήσει στο mainstream. Αυτό έχει γίνει πολλές φορές στο παρελθόν και θα συνεχίσει να γίνεται. Οι αφορμές και οι αιτίες που επικαλείται ο καθένας για να την κάνει με ελαφρά πηδηματάκια είναι πολλές και διάφορες. Κι επί της ουσίας κινηματικά αδιάφορες. Οι αξίες του d.i.y. και κάθε ριζοσπαστικής αντίληψης είτε στην τέχνη είτε στην πολιτική δεν είναι ικανές να πείσουν κανέναν εάν δεν ενδιαφέρεται ο ίδιος.

Κι εμείς δεν θέλουμε να πείσουμε κανέναν. Για μας σημασία έχει η σκηνή και δεν ετεροκαθορίζομαστε από την περιρρέουσα ατμόσφαιρα όπως κι αν εκφράζεται. Ή από όποιους κι αν εκφράζεται. Όμως έχουμε πρόβλημα όταν η μεταπήδηση από την αμφισβήτηση στην ενσωμάτωση (με ή χωρίς όρους) θεωρητικοποιείται με τον πιο χυδαίο τρόπο. Όταν το d.i.y. γίνεται “μίζερο”, “κλειστό” και “περιχαρακωμένο”, προκειμένου να δικαιολογηθεί το αντίο. Αντί για αφορισμούς θα θέλαμε έστω και μια φορά να ακούσουμε μια εμπειριστατωμένη άποψη που να προσπαθεί να μας ανοίξει τα μάτια. Να καταλάβουμε κι εμείς τι χάνουμε.

Για μας το d.i.y. δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος γιατί απλά η αμφισβήτηση δεν έχει αρχή και τέλος. Σε αυτό το ταξίδι δεν χωράνε όσοι θέλουν να “αναγνωριστεί το ταλέντο τους”, όσοι πιστεύουν πως “αξίζουν κάτι παραπάνω”, οι “ξεχωριστοί”, οι “καλλιτέχνες”, οι “ταλαντούχοι” κι όσοι τους “αδικεί ο ήχος”.

Η σπονδυλική στήλη του d.i.y. είναι η συνεχής ρήξη, η αμφισβήτηση και η αναζήτηση συλλογικών διαδικασιών και αντιστάσεων. Χωρίς αυτά τα χαρακτηριστικά μένει ασπόνδυλο κι από ριζοσπαστική αντικουλτούρα μετατρέπεται σε μια έρπουσα πραγματικότητα και παραμένει d.i.y. μόνο κατ’ όνομα.

Πρόταση

Προτείνουμε να ξεκινήσει ένας διάλογος ανάμεσα στις μπάντες, τις συλλογικότητες και τα άτομα που στηρίζουν έμμεσα ή άμεσα τη Villa κι αυτό που εμείς ονομάζουμε ριζοσπαστικό d.i.y.

Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι: Εμείς στηρίζουμε την κλασική θέση “δεν παίζουμε σε μαγαζιά”. Θεωρούμε πως είναι ένας από τους πυλώνες της αμφισβήτησης της κοινότητάς μας γιατί μέσα από αυτή τη φαινομενικά χοντροκομμένη και απλοϊκή πρόταση μπαίνεις σε μονοπάτια που γεννούν ένα σωρό ερωτήματα. Αυτή η θέση από μόνη της φαίνεται να μην απαντά σε τίποτα, όμως για μας είναι αποδεδειγμένα μια ξεκάθαρη στάση που ακουίζει τη σκέψη και οπλίζει τη δράση. Από τη στιγμή που κάποιος αποφασίζει πως δεν παίζει στα μαγαζιά, στέκεται κριτικά απέναντι στην εμπορευματοποίηση, τη διαφήμιση, τους σπόνσορες, την ενσωμάτωση και τη συναλλαγή όπως κι αν αυτές εκφράζονται.

Παρόλα αυτά πιστεύουμε πως ακόμη και το μίνιμουμ των συμφωνιών μεταξύ μας ίσως να μην είναι πλέον ξεκάθαρο. Μήπως τελικά πρέπει να ορίσουμε μια μόνιμη διαδικασία μέχρι να γίνουν τα απαραίτητα ξεκαθαρίσματα και να δοθούν οι απαραίτητες απαντήσεις; Μήπως έχουμε χαλαρώσει επαναπαυμένοι στις δάφνες (που και αυτό σχετικό είναι) του παρελθόντος; Όπως όλοι γνωρίζουμε τον Σεπτέμβριο του 2006 κυκλοφόρησε επίσημα πλέον η συλλογή “διατάραξη κοινής συνείδησης” στην οποία συμμετέχουν 15 μπάντες. Με αφορμή τη συλλογική αυτή δουλειά, ζητάμε να ξεκινήσει μια συζήτηση εφ’ όλης της ύλης στο εσωτερικό μας. Ζητάμε από όλους να αναλάβουν τις ευθύνες τους απέναντι στη σκηνή και την ιστορία της.

Για πρακτικούς λόγους πιστεύουμε πως η συζήτηση θα μπορούσε να ξεκινήσει από την Αθήνα χωρίς να σημαίνει πως αποκλείεται όποιος θέλει και μπορεί να συμμετάσχει από την υπόλοιπη Ελλάδα. Πρέπει όμως να καθορίσουμε ένα μίνιμουμ πλαίσιο ώστε να μην προκύψει χάος. Εμείς δεν θέλουμε να ανοίξουμε μια γενική συζήτηση όπου ο καθένας θα λείι το μακρύ και το κοντό του αλλά να δούμε που βρισκόμαστε, τι θέλουμε, τι στόχους βάζουμε, αν υπάρχει κοινό έδαφος και προοπτικές.

Έχουμε κι άλλα να πούμε και το ίδιο πιστεύουμε για πολλούς άλλους γι αυτό προτείνουμε έναρξη της διαδικασίας όσο το δυνατόν πιο σύντομα. Για να μην επαναλαμβανόμαστε μπορούμε να κρατάμε πρακτικά και να μοιράζουμε τις αποφάσεις ή τις προτάσεις μας ώστε ο καθένας να μπορεί να ακολουθήσει τη διαδικασία και να σταθεί εποικοδομητικά απέναντί της.

Ξέρουμε και να προχωράμε μπροστά και να κυνηγάμε την ουρά μας σαν κουτάβια και να ψαρεύουμε σε θολά νερά. Στο χέρι μας είναι να διαλέξουμε.

High-tech & d.i.y.

Οι περισσότεροι από όσους ασχολούνται με τη μουσική, από τα πρώτα τους βήματα θα αισθανθούν την ανάγκη να γράψουν τη μουσική τους σε κάποιο μέσο για να την ακούσουν οι ίδιοι ή να τη δώσουν σε άλλους. Παλαιότερα κάτι τέτοιο ήταν αδιανόητο. Όποιος ήθελε να εγγράψει μουσική θα έπρεπε να πάει σε στούντιο, που ήταν άπιαστο όνειρο για πολλούς νέους μουσικούς λόγω κόστους.

Οι μουσικοί μπορούν πλέον να γράφουν τη μουσική τους χρησιμοποιώντας αυτόνομα ψηφιακά συστήματα, προσωπικούς υπολογιστές, περιφερειακά MIDI και κάθε λογής ηλεκτρονικά όργανα σε ένα home-studio. Ένας υπολογιστής, μια κάρτα ήχου και δυο ηχεία «μηδενίζουν» το κόστος παραγωγής ενός cd. Χρησιμοποιώντας ένα μουσικό πρόγραμμα σαν το cubase για παράδειγμα μπορείς να ηχογραφήσεις, να κάνεις μίξη και παραγωγή σε οποιοδήποτε συγκρότημα είτε ψηφιακό (που χρησιμοποιεί π.χ. κομπιούτερ) είτε αναλογικό (π.χ. ηλεκτρικό μπάσο, κιθάρα, τύμπανα).

Εμείς πιστεύουμε πως οποιοσδήποτε με βασικές γνώσεις υπολογιστή μπορεί να ασχοληθεί με τη μουσική σε ψηφιακό περιβάλλον. Ακόμη κι αν δεν γνωρίζεις μουσική, γεγονός που στο πανκ δεν έχει καμία σημασία ούτως ή άλλως, μπορείς να καταγράψεις τις ιδέες σου, σχεδόν παίζοντας.

Είτε το συνειδητοποιούμε είτε όχι, η ουσία είναι ότι όλοι μπορούμε να έχουμε στην κατοχή μας μια πολυκάναλη κονσόλα. Το θέμα είναι αν θέλουμε να τη χρησιμοποιήσουμε και αν μπορούμε να την εκμεταλλευτούμε, κάτι το οποίο απαιτεί διάθεση, φαντασία και πάνω από όλα γνώσεις - στις οποίες όμως έχουμε πρόσβαση μέσω του διαδικτύου και των διάφορων περιοδικών και βιβλίων που κυκλοφορούν.

Φυσικά μια τέτοια επιλογή απαιτεί αυτομόρφωση, απαιτεί γνώσεις, άποψη, κρίση, δουλειά και, πάνω από όλα, μας φέρνει αντιμέτωπους με τις ευθύνες μας.

Και βέβαια είναι λογικό να αναρωτηθεί κανείς, τι σχέση έχει η σκηνή μας με όλα αυτά;

Όλα αυτά, που δεν είναι παρά μια μικρή εισαγωγή στον ψηφιακό κόσμο της μουσικής, δεν έχουν καμία ιδιαίτερη σημασία για μας εάν δεν γίνουν σε ένα συλλογικό περιβάλλον. Εάν δε γίνουν με στόχο την παραπέρα ανάπτυξη αλλά και την εμπάθυνση της φιλοσοφίας του ριζοσπαστικού

d.i.y. πανκ. Εάν δε γίνουν ώστε να δυναμώσει η δική μας φωνή ενάντια στον αστικό πολιτισμό της εμπορευματοποίησης και της ενσωμάτωσης.

Γι' αυτό πιστεύουμε πως η αυτομόρφωση είναι ένα από τα ζητούμενα της κοινότητάς μας. Από λογικές σαν την παραπάνω, άτομα που θέλουν να ασχοληθούν με τη μουσική αλλά για διάφορους λόγους δυσκολεύονται ή νοιώθουν πολύ μεγάλοι για να ξεκινήσουν θα μπορέσουν να προσεγγίσουν τη μουσική με ένα τελείως διαφορετικό τρόπο.

Επίσης πιστεύουμε πως κλειδί για την εξέλιξή μας είναι η ενίσχυση των υποδομών μας και η ενδυνάμωση των αμεσοδημοκρατικών μας διαδικασιών.

Με οργάνωση, συνέπεια, φαντασία και εποικοδομητικό διάλογο μπορούμε να κάνουμε έφοδο στον ουρανό.

Υποδομές

Οι υποδομές είναι απαραίτητες και όταν αναζητάς την εξέλιξη. Οι υποδομές όμως κοστίζουν και γι αυτό πιστεύουμε πως κινήσεις όπως η τελευταία συλλογή θα έπρεπε να έχει αντίτιμο. Για να στηρίξει μαζί με τις εισφορές του καθένα μας τις υποδομές της κοινότητας. Πιστεύουμε πως αν δεν φτάσουμε σε ξεκάθαρες λύσεις, αργά ή γρήγορα θα πάμε για φούντο. Ο καθένας προσωπικά ίσως και να μεγαλουργήσει (αν και πολύ αμφιβάλλουμε) όμως σαν κοινότητα, σαν συλλογικότητα, σαν ριζοσπαστικό d.i.y. ή θα περάσουμε στην ανυπαρξία ή θα γίνουμε η σκιά του παρελθόντος μας.

Όμως μην παρεξηγηθούμε. Εμείς είμαστε αισιόδοξοι. Πιστεύουμε πως είμαστε σε θέση να κάνουμε πράξη όποιο στόχο κι αν βάλουμε. Πιστεύουμε πως εάν επαναπροσδιορίσουμε τις σχέσεις, τις θέσεις και τους στόχους μας και ξεκαθαρίσουμε την ταυτότητά μας σαν σκηνή, το μόνο σύνορο είναι η φαντασία μας. Κι όταν μιλάμε για σχέσεις δεν εννοούμε ούτε τις φιλικές ούτε τις δημόσιες αλλά τις πολιτικές σχέσεις. Αυτό δεν σημαίνει πως απαξιώνουμε τις φιλίες αλλά για μας δεν είναι ούτε το ζητούμενο ούτε η πρώτη μας προτεραιότητα. Αν προκύψουν καλώς.

Το d.i.y. είναι κοινότητα.

Το d.i.y. είναι κοινότητα. Το d.i.y. δεν είναι

μονόλογος. Το d.i.y. αποτελείται από πολιτικά υποκείμενα. Άλλωστε ο κάθε άνθρωπος έχει πολιτική θέση, ακόμα και ο "απολιτίκ". Όντας πολιτικά υποκείμενα δεν θεωρούμε ότι είμαστε πρωτοπορία ή ότι δρούμε με διαχωρισμένους ρόλους στη ζωή μας.

Όλοι μας καταγόμαστε από κάποιο κοινωνικό-ταξικό υπόβαθρο, και ανήκουμε σε κάποια κοινωνική τάξη. Ναι μεν όμως μεγαλώσαμε και γαλουχηθήκαμε σε καπιταλιστικές συνθήκες, έχουμε δε αναπτύξει αντιστάσεις και αρνήσεις στις συνθήκες αυτές. Ο ανταγωνισμός, όντας η πεμπτουσία-θεμελιακό στοιχείο του καπιταλισμού, δεν μας εκφράζει, παρά η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη. Απορρίπτουμε τους θεσμούς του εξουσιαστικού πολιτισμού και της αστικής δημοκρατίας, και η δράση μας εμπεριέχεται σε μορφές αυτοοργάνωσης και αντι-ιεραρχίας στοχεύοντας στον ολικό αγώνα ενάντια σε κάθε είδους εκμετάλλευση και εξουσία, αναπόσπαστο κομμάτι της οποίας είναι η πολιτιστική καταπίεση.

Δεν έχουμε βρει προφανώς κάποιον αλγόριθμο που να δίνει τη λύση για τις επιδιώξεις μας, ούτε τη μαγική συνταγή για να περνάμε όμορφα, ωραία και εφησυχασμένοι. Και ούτε θέλουμε να τη βρούμε μόνοι μας.

Το d.i.y. δεν είναι ούτε εργαλείο ούτε αυτοσκοπός. Ξέρουμε όμως ότι το d.i.y. είναι η κατάσταση που μας περιέχει, μέσα στην οποία εξελισσόμαστε με βάση τις επιθυμίες μας. Αποτελεί για μας, στο παρόν μας, τον κοινωνικό μετασχηματισμό που πραγματώνει την ουσία της ελευθερίας.

Σίγουρα υπάρχουν αντιφάσεις μέσα μας και σε αυτά που κάνουμε. Τις αναλύουμε όμως και τις πολεμάμε. Δεν θέλουμε να τις ενσωματώνουμε και τελικά να τις θεωρητικοποιούμε "γιατί έτσι μας βολεύει". Στον κόσμο που ζούμε δεν υπάρχουν κάποιοι πεφωτισμένοι που θα αγγίξουν την ύψιστη καθαρότητα. Κι αν υπάρξουν θα είναι μάλλον λίγοι. Οπότε μας είναι αδιάφοροι μιας και εμείς αναζητάμε συλλογικές και συνάμα κινηματικές προσεγγίσεις.

Ξέρουμε όμως ότι κάθε μας επιλογή επιφέρει και συνέπειες. Αναλαμβάνουμε ευθύνη για αυτά που λέμε και κάνουμε. Γιατί είμαστε κομμάτι του κινήματος που τοποθετείται στην αιχμή των συγκρούσεων του κοινωνικού-ταξικού πολέμου.

Με σεβασμό κι αλληλεγγύη

so uzd, Μάης 2007

Θέσεις για μια συζήτηση που άνοιξε
(ή σημειώσεις περί D.I.Y., εναλλακτισμού και άλλων ευτελών πραγμάτων)

(I)

Η αφορμή για να γραφτεί αυτό το κείμενο είναι διάφορες γνώμες που αλιεύτηκαν από φυσικές ή ψηφιακές συζητήσεις, άρθρα σε άλλα fanzines ή κείμενα συλλογικοτήτων, καθώς και κάποιες αφίσες αυτοοργανωμένων συναυλιών που (μετά από χρόνια, είναι η αλήθεια) κάτω καρηλά είχαν την εξής ένδειξη: είσοδος 1 ευρώ. Πιστεύουμε ότι, κατά κάποιον υποτυπώδη τρόπο, η συζήτηση περί D.I.Y., αντιεμπνευματικότητας και αντιτίμου έχει ανοίξει (ξανά), κάτι το οποίο μόνο καλό μπορεί να κάνει, μιας και το χειρότερο που θα μπορούσε να υπάρξει είναι μία κατάσταση του τύπου: «D.I.Y. είναι αυτό, αυτό κι εκείνο, όχι επειδή έτσι έχουμε αποφασίσει σαν συλλογικότητες/άτομα, αλλά επειδή έτσι έχει παγιωθεί η κατάσταση τα τελευταία χρόνια, έτσι τα μάθαμε απ' τους παλιότερους, έτσι τα συνεχίζουμε χωρίς ίχνος κριτικής, απολογισμού και συνδιαμόρφωσης». Με λίγα λόγια, να λειτουργούμε στα πλαίσια της ιδεολογίας.

Το κείμενο αυτό δημοσιεύθηκε στο 2ο τεύχος του anarcho-punk fanzine Duende το 2016.

(II)

Το μεγαλύτερο σφάλμα που γίνεται σε αυτήν τη συζήτηση είναι η λάθος βάση στην οποία αυτή διεξάγεται, και με αυτό εννοώ το να θέτεις ως αφετηρία του συλλογισμού σου τα «κακώς κείμενα» του D.I.Y. χώρου. Για κάποιον κάτι τέτοιο αποτελεί η ώρα που ξεκινά και τελειώνει μία αυτοοργανωμένη συναυλία, για κάποιον άλλο το μόνιμο άδειο κουτί της ελεύθερης συνεισφοράς στην είσοδο, για τον παραδίπλα το ότι ο ήχος του live δεν είναι ποιοτικός, για τον τάδε ότι μερικές μπάντες αντί να παίζουν λένε κάτι ακαταλαβίστικα περί αλληλεγγύης στους μετανάστες, ενώ για το δείνα ότι κάποιες άλλες μπάντες δεν έχουν μιλήσει ποτέ στο κοινό για κανένα θέμα. Πράγματα, δηλαδή, που πηγάζουν άμεσα από τον απόλυτο διαχωρισμό, τις (συνακόλουθες) αντιφάσεις και την καθιέρωση υποτυπώδων ρόλων μεταξύ μπάντας, διοργανωτή και κοινού.

(III)

Δεν αρνούμαστε τις προβληματικές που έχουν εμφανιστεί μέσα στον D.I.Y. χώρο. Αλλά αρνούμαστε να υιοθετήσουμε μία λογική τύπου «πονάει κεφάλι-κόψει κεφάλι». Και αρνούμαστε να επιτρέψουμε στον πρακτικισμό να πάρει τα ηνία της σκέψης μας. Αν κάποιος επέλεξε να εκφραστεί αντιεμπνευματικά επειδή έτσι βόλευε, δεν έβρισκε εταιρεία/χορηγούς, δεν μπόρεσε να κλείσει live σε κάποιο μαγαζί, ήταν η πιο φτηνή λύση, γούσταρε το φτηνό αλκοόλ, τότε ναι, ας ψάξει να βρει πρακτικούς, ευκαριακούς τρόπους να τα διορθώσει όλα αυτά. Προβλήματα που απορρέουν από τη δική του παραμορφωμένη οπτική για το τι ακριβώς σημαίνει να εκφράζεσαι αντιεμπνευματικά. Οι υπόλοιποι ας θέσουμε, επιτέλους, τις βάσεις για να αναπτυχθούν σωστά τα σκεπτικά. Ας δούμε, τελικά, τι στο διάολο θέλει ο καθένας μας από αυτούς τους αυτοοργανωμένους χώρους, τι στο διάολο εννοεί ο καθένας μας λέγοντας D.I.Y.

(IV)

Ευτυχώς, κανείς ποτέ δεν έγραψε τις δέκα εντολές του D.I.Y. Ποτέ δεν υπήρξαν κάποιες «αρχές» που να παρέδωσαν τη Βίβλο του underground, άσχετα με το τι λέει ο καθένας. Υπήρξαν, και συνεχίζουν να υπάρχουν, ζωντανά υποκείμενα, ζωντανά κινήματα που πράττουν. Αυτοί κι αυτές είναι που κάθε φορά διαμορφώνουν τα χαρακτηριστικά του D.I.Y. χώρου, με τις δυνάμεις και τις αδυναμίες τους, με ατέλειες και πσωγυρίσματα, με φαντασία και επιμονή. Και πάντα συλλογικά. Όποιος αναζητά αποδιοπομπαίους τράγους για την κατάσταση γύρω μας, ας κοιτάξει στον καθρέφτη. Γιατί οι καταστάσεις δε διαμορφώνονται μόνο από τις παρουσίες, αλλά και από τις απουσίες.

(V)

Το κρίσιμο ερώτημα δεν είναι αν κάποια μπάντα παίζει στα μαγαζιά ή όχι. Δεν είναι αν θα έχουμε κουτί στην είσοδο ή εισιτήριο. Ούτε αν θυσιάζουμε τα «τεχνικά» μιας συναυλίας (ποιότητα ήχου, εξοπλισμός κλπ.) προς χάρη κάποιων «ιερών αντιεμπνευματικών κανόνων». Το ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε (και που με τη σειρά του θα δώσει και την απάντηση στο ερώτημα «τι εννοούμε όταν λέμε D.I.Y.») είναι αν θέλουμε ένα μουσικό κίνημα εναλλακτικό στη μουσική βιομηχανία ή ανταγωνιστικό.

(VI)

Ο εναλλακτισμός είναι πηγή, αλλά και συνέπεια, ψευδαισθήσεων. Σε κάθε τομέα, από το lifestyle μέχρι την πολιτική δημόσια σφαίρα. Νομίζεις ότι πας κόντρα στο ρεύμα, ενώ απλά κινείσαι στις παρυφές του. Νομίζεις ότι έχεις δημιουργήσει το δικό σου ασφαλή μικρόκοσμο, ενώ την ίδια στιγμή είσαι 100% ενσωματωμένος στην κυρίαρχη πραγματικότητα. Το ίδιο και στο μουσικό underground: μπορούμε να βαυκαλιζόμαστε με ιδέες περί punk, αλητείας και αυτοοργάνωσης, ενώ παράλληλα αναπαράγουμε μεταξύ μας αυτές ακριβώς τις σχέσεις που θέλουμε να καταστρέψουμε. Ξαν μουσικοί έχουμε μάθει να πηγαίνουμε στο εκάστοτε στέκι, να παίζουμε και να φεύγουμε σαν κύριοι. Αλλά δηλώνουμε και punk! Ξαν διοργανωτές έχουμε μάθει να βάζουμε ένα κουτί στην είσοδο και μετά κόκο, δε μιλάμε σε κανένα, κι αν περάσει το κατώφλι της κατάληψης μας κανένας άγνωστος χωρίς το κατάλληλο dress code (ραφτά, μαύρα ρούχα, κράνος κολλημένο στον αγκώνα) τον κοιτάμε και περίεργα. Αλλά δηλώνουμε και θιασώτες της αυτοοργάνωσης! Ξαν κοινό έχουμε μάθει να είμαστε στείροι χειροκροτητές και να κρίζουμε όταν μία μπάντα μιλάει, αντί να τραγουδάει. Αλλά δηλώνουμε και αντιεξουσιαστές! Όλα αυτά απλά φανερώνουν την αδυναμία να καταλάβουμε ότι οι όροι με τους οποίους διεξάγεται μία συναυλία υπερκαθορίζουν το μήνυμα της μπάντας, όσο «επαναστατικό» κι αν είναι **11**τό.

(VII)

Σ' αυτήν τη χώρα υπάρχουν αρκετοί που ονειρεύονται (και προσπαθούν, είναι η αλήθεια) να στήσουν ακριβώς αυτό, μία εναλλακτική, υπόγεια σκηνή. Να μαζευόμαστε στα υπόγεια μας, να απλώνουμε τα distro μας, και να ακούμε τις αγαπημένες μας μπάντες με συνοδεία φτηνής μπύρας (ή και το αντίστροφο, να πίνουμε την αγαπημένη μας μπύρα με τη συνοδεία κάποιας φτηνής μπάντας). Καθ' όλα σεβαστό. Κάπου πρέπει να παίξουν κι αυτές οι μπάντες που δεν έκατσε το κονέ με το μαγαζί. Κάπου πρέπει να διασκεδάσει κι ο αναρχικός που δεν έχει λεφτά για το μπαρ. Πετάμε και κανά δυο τσιτάτα για αυτοοργάνωση κι έγινε η δουλειά! Δεν υπάρχει απαραίτητα κάτι κακό σε αυτό, αντιθέτως είναι μία τίμια προσπάθεια υποκατάστασης εμπορευματικών χώρων με πιο ανθρώπινους όρους. Χωρίς αφεντικά, αλλά με διοργανωτές που μέσα τους καρδιά φορά νιώθουν σαν υπάλληλοι. Χωρίς έμμισθους μουσικούς, αλλά με μπάντες που συχνά πουλάνε rockstar-λίκι. Χωρίς αντίτιμο στην είσοδο, αλλά με αντίτιμο στο αλκοόλ. Και τι να κάνουμε, ρε μεγάλε, θα ρίξουμε τον καπιταλισμό μέσα από ένα live;

(VIII)

Αφοπλιστικό ερώτημα. Και όντως, δεν είναι απαραίτητο όλοι να θέλουμε να ρίξουμε τον καπιταλισμό. Κάποιοι, απλούστατα, θέλουν να ακούνε underground μουσική, σε underground χώρους, κάτω από ποιοτικές συνθήκες. Γίνεται; Παιδιά, φυσικά και γίνεται, και δεν είναι κατακριτέο κάτι τέτοιο. Αντιθέτως, αυτά τα άτομα θα πρέπει να σταθούν γερά στα πόδια τους, να μαζέψουν τις δυνάμεις τους και να υπερασπιστούν τα θέλω τους. Που σημαίνει: να βγάλουν το καταραμένο κουτί ελεύθερης συνεισφοράς από την είσοδο και να το αντικαταστήσουν με άτομα που θα τσεκάρουν εισιτήρια. Με αυτόν τον τρόπο ίσως επιτέλους θα παρακολουθούμε το live άτομα που πραγματικά είναι εκεί για τη μουσική, κι όχι το socializing, που σημαίνει live κάτω από ανθρώπινες συνθήκες. Επίσης έτσι ο χώρος θα έχει μία σημαντική οικονομική συνεισφορά που είναι απαραίτητη είτε για τη συντήρηση του ηχητικού εξοπλισμού, είτε για τα μεταφορικά κάποιας μπάντας, είτε για οτιδήποτε άλλο. Ένα δεύτερο βήμα είναι να αυξηθεί και η τιμή στις μπύρες. Δεν υπάρχει κάποιος ιερός κανόνας που ορίζει πόσο πρέπει να πουλάμε τις μπύρες. Αν θέλουμε ποιοτικά μηχανήματα για ποιοτικές συναυλίες, κάτι τέτοιο είναι ιδιαίτερα βοηθητικό. Ένα βήμα παραπέρα θα μπορούσε να είναι και η ύπαρξη άμισθων σεκιουριτάδων (πιθανώς οι πιο γυμνασμένοι/μπρατσωμένοι της εκάστοτε ομάδας), όχι μόνο για την προστασία του ηχητικού εξοπλισμού, αλλά και για να σταματάνε ηλίθιους τσαμπουκάδες που ξεκινάνε για ασήμαντους λόγους.

(IX)

Μπορεί να φαίνεται ότι τα παραπάνω λέγονται με μία δόση ειρωνείας, αλλά είναι πραγματικές επιλογές που θα πρέπει να σκεφτούμε πολύ σοβαρά αυτοί που σιχτιρίζουν τη στιγμή που η πολιτική μπήκε στο ρυθμό. Ίσως η ρήξη αυτή πρέπει, επιτέλους, να γίνει. Αν κάποιος νιώθουν ότι η μουσική καπελώνεται από πολιτικά προτάγματα, αν κάποιος νιώθουν ότι ασφυκτιούν μέσα στα στενά όρια που παρέλαβαν από τους παλιότερους, πρέπει να κάνουν το μεγάλο βήμα και να χτίσουν τη σκηνή που επιθυμούν. Κι αν θέλουν να ξεπερδευούν ακόμα περισσότερο με τα ανούσια πολιτικά μανιφέστα, μπορούν να παρατήσουν τις καταλήψεις και τα στέκια (που, όσο να 'ναι, χαρακτηρίζονται λιγότερο ή περισσότερο από κάποιο πολιτικό πρόσημο) και να αφοσιωθούν σε νέες, καθαρά μουσικές υποδομές και χώρους. Κανείς δε θα τους κατηγορήσει για κάποιου είδους «προδοσία», αντιθέτως πιστεύω ότι υπάρχουν πολλές μπάντες και ένα σεβαστό κομμάτι κόσμου που εκφράζονται από μία τέτοια επιλογή. Απλά, τουλάχιστον, ας έχουν τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια να παραδεχθούν ότι τα εγχειρήματα αυτά δεν είναι εχθρικά προς τη mainstream διασκέδαση, αλλά μία εναλλακτική, φτηνότερη έκδοση της. Εξάλλου έτσι δε γίνεται και στο φωτισμένο εξωτερικό; Εμείς, δηλαδή, εξυπνότεροι είμαστε και το παίζουμε
α ν τ ι ε ρ π ο ρ ε υ μ α τ ι κ ο ί ;

(X)

Στον αντίποδα, πάντα θα υπάρχουν κάποιος που κοιτάνε τη μουσική βιομηχανία (κι όχι μόνο αυτή) από ανταγωνιστική σκοπιά. Που δε βολεύονται με το να στήνουν απλά τις φάσεις τους, γιατί διακρίνουν πόσο περιοριστικό είναι αυτό. Που δε θέλουν να μοιράζονται κανένα κοινό με την κυριαρχία, γιατί γνωρίζουν πόσο εύκολη είναι η ενσωμάτωση. Φαντασιόπληκτοι που νομίζουν ότι θα ρίξουν τον καπιταλισμό; Όχι, απλά γνωρίζουν ότι μέσα σε έναν κόσμο γεμάτο με σχέσεις εξουσίας τα πάντα είναι πολιτικά. Από τον τρόπο που εκφράζεις τη δημιουργικότητα σου μέχρι το πως συμπεριφέρεσαι στον άνθρωπο που αγαπάς. Και κάθε πτυχή της ζωής μας, κάθε κοινωνική σχέση στην οποία εμπλεκόμαστε είναι άλλο ένα μετερίζι απ' το οποίο δίνουμε μάχη. Όποιος το αγνοεί αυτό είναι καταδικασμένος να ετεροκαθορίζεται και να κινείται σε προδιαγεγραμμένες διαδρομές.

Μια τέτοια θέση μάχης είναι και η υπεράσπιση του αντιεμπορευματικού, αλλά πάνω απ' όλα πολιτικού, χαρακτήρα των δομών μας. Δεν έχουμε αυταπάτες περί «οάσεων» μέσα στον καπιταλισμό, ούτε θεωρούμε την «τέχνη» σαν κάτι το διαχωρισμένο από την κοινωνική σφαίρα που κρίζει ειδικής μεταχείρισης. Αλλά όπως καθημερινά αντιπαλεύουμε κάθε σχέση εξουσίας, με τον ίδιο τρόπο θέλουμε τα εγχειρήματά μας (συναυλίες, εκδηλώσεις, προβολές, δομές κοινωνικής αναπαραγωγής, εκδόσεις βιβλίων/περιοδικών, θεατρικές παραστάσεις, συλλογικές κουζίνες κ.ά.) να δηλώνουν τη ρητή εχθρότητα μας απέναντι στο εμπόρευμα, το κέρδος και τις καταναλωτικές σχέσεις γενικότερα. Κι όποιος το αντιλαμβάνεται αυτό σαν «λατρεία του τζάρπα» είναι απλώς τυχοδιώκτης. Καμία λατρεία για κανέναν και για τίποτα, απλά όπως συλλογικά θέλουμε να δημιουργούμε αυτές τις στιγμές συνάντησης και ισότιμης συμμετοχής, συλλογικά θέλουμε να μοιραζόμαστε και το κόστος των επιλογών μας. Τα φράγκα, ως γνωστόν, δεν περισσεύουν σε κανένα. Αυτό που περισσεύει (με εκκωφαντικό τρόπο) είναι η έλλειψη περιεχομένων, η έλλειψη λόγου, η απουσία θέσεων. Έχουν περάσει σχεδόν 40 (!) χρόνια απ' όταν οι Crass, ρητορικά, αναρωτήθηκαν: *"Do they think guitars and microphones are just fucking toys?"*, κι η απάντηση μάλλον κάθηκε κάπου στο pit. Αυτό που λείπει από την εγχώρια σκηνή δεν είναι μπάντες που επιλέγουν να παίζουν χωρίς εισιτήριο, αλλά μπάντες που να μην αρκούνται μόνο σε αυτό. Το D.I.Y. δεν ξεκινά στο κουτί ελεύθερης συνεισφοράς κι ούτε τελειώνει στη φτηνή μπύρα. D.I.Y. σημαίνει να αναγνωρίζεις (και να πολεμάς) κάθε ιδιότητα του εμπορεύματος, είτε αυτό λέγεται χρηματική ανταλλαγή, είτε λέγεται διαχωρισμός, είτε λέγεται συντήρηση σχέσεων πομπού-δέκτη. Κοινώς, το θέμα δεν είναι ποσοτικό, είναι ποιοτικό.

(XII)

Ρητορικά ερωτήματα: πόσος καιρός έχει περάσει από την τελευταία φορά που αυτοοργανωμένες μπάντες βρέθηκαν να μιλήσουν και βγάλουν λόγο μαζί προς τα έξω; Επισκεφτόμαστε το τάδε στέκι και τη δείνα κατάληψη μόνο για να παίξουμε/ακούσουμε μουσική ή ψαχνόμαστε για το τι άλλο υπάρχει εκεί πέρα; Μας ταιριάζει, τελικά, να παίξουμε και σε κανά μαγαζί, αρκεί να μην υπάρχει αντίτιμο στην είσοδο; Μας ενδιαφέρει να εμπλέκουμε όλο και περισσότερους ανθρώπους στα εγχειρήματά μας, να δίνουμε όλο και μεγαλύτερη συλλογική διάσταση σε, ίσως, προσωπικές λόξεις;

(XIII)

Δέκατη τρίτη θέση και τελευταία. Ούτως ή άλλως αυτή η συζήτηση δε θα τελειώσει ποτέ (ελπίζουμε), κι ούτε ο σκοπός αυτού του κειμένου είναι να αποτελέσει κάποιο D.I.Y. μανιφέστο. Σκοπός του είναι να συνεισφέρει σε μία συζήτηση που πρέπει να ανοίξει κι άλλο, από όλο τον κόσμο που νιώθει μες στην καρδιά του την αυτοοργανωμένη σκηνή. Αυτός ο κόσμος είναι που με τις πράξεις του θα προσδώσει και τα χαρακτηριστικά της εν λόγω σκηνής. Τα λόγια, δυστυχώς, έρχονται και φεύγουν, όπως και οι φαντασιώσεις μας. Να έχουμε πάντα στην άκρη του μυαλού μας κάτι που είχε ειπωθεί παλιότερα: είμαστε αυτό που κάνουμε. Δεν είμαστε ούτε αυτό που θέλουμε να είμαστε, ούτε αυτό που νομίζουμε ότι είμαστε.

-ΒΙΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΠΙΣΤΑΤΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ-

ΕΡΜΙΝΗ 'ΕΡΩΝΑΣΤΑΤΗ, ΣΕ ΓΗΤΕΛΑ, ΤΟΡΝΕΣ
ΜΕΣΑ ΚΑΤΕΓΟΜΕΝΑ ΔΙΑΧΩΜ, ΚΑΤΕΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ
Η ΜΑΡΙΑ ΤΟΥ 'ΕΡΩΝΑΣΤΑΤΗ, ΜΑΤΡΑΔΙ
ΣΤΙΣ ΓΛΟΦΟΝΕΣ, ΣΤΑ ΓΗΤΕΛΑ, ΣΤΙΣ ΚΑΪΚΕΣ ΚΑΙΟΝΑΙ
ΤΟ ΟΣΤΡΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΕΡΩ ΑΝΕΒΑΖΕΙ
Η ΜΑΡΙΑ 'ΕΡΩΝΑΣΤΑΤΗ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΙ
ΚΟΜΠΑΡΕΟΙ ΣΕ ΕΝΑ ΕΡΩ ΤΡΑΓΗΟ
ΕΝΕΙ ΤΟΥ Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΙΣ ΘΥΣΗ

ΔΕΝΕΣ ΜΑΡΙΟΝΕΣ ΣΤΑ ΑΜΑΤΑ ΕΣΟΙΣΙΑΣ
ΚΗΡΑΡΧΕΙ Η ΑΝΤΙ-ΝΑΖΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ
Η ΣΒΑΣΤΙΚΑ ΚΗΡΜΑΝ ΚΑΤΟ ΑΠ' ΤΙΣ ΤΑΜΠΕΛΕΣ
'ΧΕΣ ΕΜΠΡΑ ΕΛΙΑΝ ΣΚΗΝΕΑΡ ΚΑΙ ΒΙΜΕΡΑ ΜΙΑ ΓΗΟΛΟΓΙΑ,
ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝΚΟΥΡΕΝΕ ΜΑΞΕΙΟΝΙΕ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ
ΟΜΑΔΕΣ ΚΟΜΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΟΜΑΖΟΜΑΤΑ
ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΝΑΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΜΕ ΤΡΟΠΟ ΙΔΑΙΟ
"ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΒΕΡΜΕΚΕ" ΕΣΟΙΣΙΑΣ ΣΥΡΑΦΑΛΙΟ

Η ΣΥΜΗ ΔΕΝ ΕΝΑΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΚΡΟΙΕ ΓΝΕΣΤΗΟΙΣ
ΕΠΕ ΓΙΑ "ΜΑΧΙΟ ΑΥΤΡΕΣ ΠΕΡΟΕΡΙΑΚΟΙΣ
ΑΥΤΡΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΤΙΝ ΠΡΕΣΤΑ ΝΑ ΚΡΟΙΕΙ
ΕΝΑΙ Ο ΣΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΔΩΕ ΔΙΜΑΣΤΗ
Η ΣΥΜΗ ΔΕΝ ΕΝΑΙ ΧΑΡΟΣ ΜΑΖΕΣ ΚΑΙ ΣΤΙΒΕΙΕ
ΕΝΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΤΩΜΕ ΣΕΒΑΣΕΚΟΥ ΚΑΙ ΑΠΡΟΑΓΗΚΕΣ
ΤΟΥ ΑΡΩΛΑ ΘΑ ΤΟΥ ΚΑΝΟΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ
ΜΕ ΕΛΟΤΗΤΑ, Μ' ΑΙΣΑΝ, ΜΕ ΜΙΑ ΑΡΙΑ ΚΗΡΜΗ

Μυθος και Πραγματικότητα

Ήρες η ώρα τα λόγια να ειπωθούν
τα λόγια που ξεχάστηκαν προτού καν ακουστούν
Τα όρια στενεύουν, οι άρες περνούν
Οι δεικτές του ρολογιού αλύπητα χτυπούν
Οι ιδέες μας πνίγησαν από τη μουσική
Κανένας με κανένας δεν δίνει προέχει
Το έντιμο ζέφτιος, οι ελλείδες παραδίδαν
Οι φίλοι αλλάζαν, φύγαν, χαθήκαν

Στο τέλος τι έμεινε απ' όλα αυτά;
Τι απέγιναν όλα τα άγρια παιδιά;
Εκείνοι που φώναζαν για ειρήνη κι αναρχία
ενάντια σε κράτες, στρατό και εξουσία;
Απέμειναν οι δίσκοι - κι στέυτοι για συλλεκτές
Χιλιάδες διαφημίσεις, μπλουζάκια, καρσέτιες
Πάρε το ένα! Αγάρασε το άλλο!
Πουλάνε τις κραυγές μας με κέρδες μεγάλε

Ερείς κάναμε μέσα τα πάντα
Μα βάλω σακόνι ή να βάλω μπαντάνα;
Νεϊσο, grind, speedcore ή mesh
Ένας τραγικός πεταμένος σαρφάκις
που σέρνει τη μουσική του στις συναυλίες
μεθάει, χτυπιέται, κάνει μαλακίες
Μα μετά τη συναυλία σίτι, γυρνάει
χώνεται στο λεοκι του και ήδη ξεχνάει
τους στίχους, την ενέργεια, την άγρια κραυγή
τη δύναμη που έχουμε σαν είμαστε μαζί
τη δύναμη να κάνουμε τα πράγματα που θέλουμε
τη δύναμη να ζήσουμε όπως θέλουμε
τα έμπερα ένσειρά μας, τα τραγούδια που γράφαμε
τις αναμνήσεις απ' αυτά που περάσαμε
τα δάκρυα που τρέχουν αυτή τη στιγμή
Για πάντα ελεύθεροι, για πάντα ζωντανοί!

Μπρίκει λένε πως το έντιμο του πανκ είναι νεκρό
θαρρένε κάτω από στασιμότητα, ξεπουλημένα μεγαθυμωρητάματα
και heavy metal συμπεριφορά
Ετσι είναι κι εμείς οι ιδίες είμαστε οι νεκροθάφτες του
γιατί δεν εμπέδισαμε αυτά τα σκατά έσο ήταν ακόμα καιρός
Ομως κι αν το πανκ είναι νεκρό,
τε νεκρόμα και το έντιμο θα παραμείνει ζωντανό
έσο δεν θα ξεχνάμε, έσο θα θυμύμασθε
πως ήταν κάτι παραπάνω από γρήγορη μουσική
κι άλλη μία αναμνήση από την σφήρα μας.

ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Τα παρακάτω λόγια
ειπώνονται στο
ντοκιμαντέρ "Μια
ματιά στην punk
και D.I.Y. σκηνή
στην Ελλάδα" από
πρώην μέλος των
συγκροτημάτων Deus
ex Machina/Shit Hit
the Fan/Madonna's
Cunt/Λεπτοδείκτες
και νυν so uzd.

Το «no future» έγινε αντιληπτό ως ένα μεταφυσικό «δεν υπάρχει μέλλον», ενώ στην ουσία σχολιάζει τις επιλογές αυτού του κόσμου που με μαθηματική ακρίβεια οδηγούν στην ακύρωση των σχέσεων, τη στυγνή εκμετάλλευση και κατ' επέκταση την καταστροφή του πλανήτη. Απέναντι σ' αυτήν την προοπτική πολλοί υιοθέτησαν μία βολική, μηδενιστική οπτική όπου το «χάος» (ο punk σχολιασμός της εντροπίας) ταυτίστηκε με το «χύμα» και το «no future» με το «δε βαριέσαι». Κατά τη γνώμη μου λοιπόν, η κυρίαρχη κουλτούρα της punk κοινότητας δε διαφέρει ιδιαίτερα από αυτήν άλλων κοινωνικών ομάδων. Στο punk έχουν κυριαρχήσει τα rock χαρακτηριστικά. Ο τσαμπουκάς, το αντριλίκι, μια μικροαστική και σκυλαδική σε γενικές γραμμές νοοτροπία ντυμένη με punk χρώματα κι αισθητική. Ξαφνικά οι μεγάλες συναυλίες που έχουν πολύ κόσμο έχουν αποκτήσει σημασία και η συμμετοχή μας σε αυτές θεωρείται φυσιολογική ανεξάρτητα απ' τον χαρακτήρα τους. Επιχείρημα; Ο κόσμος που θ' ακούσει και τα δικά μας μηνύματα. Ποια είναι όμως αυτά τα μηνύματα; Δημιουργούν κόντρες; Ρήξεις; Αμφισβητούν; Επιτίθενται στον άκρατο συντηρητισμό που μας περιβάλλεις; Όταν μια άποψη είναι πραγματικά ριζοσπαστική θα διαχυθεί κοινωνικά ακόμα κι αν παρουσιαστεί σε μία συναυλία των 50 ή των 100 ατόμων.

Το punk είναι άποψη. Είναι πολιτική. Είναι πρόταση. Είναι πειραματισμός. Είναι επικοινωνία. Είναι δουλειά και πάνω απ' όλα έκθεση. Δεν είναι «κάνω την πλάκα μου». Αυτό το punk πέθανε. Το ζωντανό punk είναι μαχητικό, ανταγωνιστικό απέναντι στην αστική κουλτούρα. Όμως δυστυχώς στην κοινότητα κουμάντο κάνουν είτε οι πεθαμένοι, είτε οι απόψεις τους. Οι πιο υγιείς φωνές δέχτηκαν και δέχονται τις χειρότερες επιθέσεις γιατί συγκρούστηκαν με τα κονέ και τις δημόσιες σχέσεις. Και κραύγαζαν τα ζόμπι πως «ζούμε σε τσόντες να σε δούμε». Ποιοι; Οι εκπορνευτές της κοινότητας, αυτοί που ακόμα και σήμερα χαράζουν γραμμή για την punk εκδοχή του σκυλαδικού.

Είναι λογικό να θες να νιώσεις αποδεκτός, μόνο που πρέπει να δούμε ποιοι ορίζουν τους όρους της αποδοχής. Η punk κοινότητα ή προβολή του MTV στη δική μας πραγματικότητα; Ποιες είναι οι αρχές της κοινότητας; Ποια είναι η διαδρομή που έχουμε διανύσει απ' τις αρχές του '80 και ποιες προοπτικές μπαίνουν; Κατά τη γνώμη μου ελάχιστοι είναι αυτοί που γνωρίζουν την ιστορία μας κι ακόμα πιο λίγοι αυτοί που ενδιαφέρονται. Από πότε έχουμε να δούμε κάποιον ή κάποιους, άτομα ή συλλογικότητες, να βάζουν προοπτική; Ανταλλάσσονται απόψεις; Κυκλοφορούν ιδέες; Συζητάμε δημόσια ή λέει ο καθένας ό,τι θέλει και όπως τον βολεύει στον κλειστό κύκλο της παρέας του; Στον δημόσιο χώρο ακούγονται μόνο τ' αποδεκτά κλισέ, γιατί κανείς δε θέλει να σηκώσει το βάρος οποιουδήποτε προβληματισμού αναδεικνύει αιρετικές απόψεις, θέσεις ή εκτιμήσεις. Όλοι συντηρούνται με τις γενικόλογες πλέον αρχές του «δεν παίζω σε μαγαζιά», «δεν υπογράφω σ' εταιρεία», κι ανάθεμα αν ξέρουν τι σημαίνει αυτό που λένε, τι δικαιώματα και τι υποχρεώσεις δημιουργεί.

Το γεγονός πως η κατάληξη στην Αχαρνών και Χέυδεν είναι γνωστή κυρίως σαν συναυλιαδίκια δεν είναι κάτι το πρωτότυπο. Άλλες καταλήψεις του παρελθόν έγιναν γνωστές σαν ξενοδοχεία, σαν φαρμακεία, ή σαν γραφεία πολιτικής. Γενικά μιλώντας, στάθηκε δύσκολο μέχρι σήμερα για τους καταλήψεις άδειων κτηρίων να επιβάλλουν στον περιβάλλοντα "χώρο" τους την συνειδητοποίηση, ή τουλάχιστον τον σεβασμό, για αυτήν την πρακτική. Μια πρακτική συλλογικότητας, αυτοοργάνωσης, μία πρακτική απαλλοτριώσεων, ακόμα και αντι-θεωσιμίων, μία πρακτική που σιωπηρότατα θα άριζε καλύτερης αντιπεμπτικής, πρώτα και κύρια από τους "απέχον", και ίσως-τους και από τους "από μέσα".

Έτσι, μέχρι τώρα, ήταν ο "χώρος" που περιβάλλει τις καταλήψεις (όλες μαζί και κάθε μία ξεχωριστά) αυτές που "ονοματίζε!" που δίνει δηλαδή την ταυτότητα τους... και ξέρουμε καλά τις κακές συνθήκες, τις μονομηνίες, ακόμα και τις ιδιότητες αυτού του "χώρου"...

Αλλά μιλώντας ειδικότερα για την κατάληξη στην Αχαρνών και Χέυδεν, το να θεωρείται κυρίως (ή αποκλειστικά) συναυλιαδίκια, είναι κάτι επικίνδυνο ιδιαιτέρως. Γιατί με βοήθεια της απηθείας από την μία, και του καταναλωτικού έ-ξου από την άλλη, αυτό το "συναυλιαδίκιο", η κατάληξη δηλαδή, κόντευε να γίνει η ουσία των ανά την αθήνα ροκ-εν-ρολ καταστημάτων. Πρό-για που ίσως της εσσοφάλες τη "δύνα" του ροκ εμπροστώτατος, πιθανόν μία θέση στο "αθηνόραμα"...

αλλά θα της στερούσε κάθε τι αξιοπρεπές, και κάθε τι κινηματικό. Δεν μπορεί λοιπόν να ερη-φωθεί αλλιώς, παρά μόνο στην βάση καταναλωτικών συνηθειών, αυτό το γε-γυός: πως όταν μία ω-ραία ημέρα οι καταλή-ψεις της Αχαρνών και Χέυδεν αποδόσαν να αποδώσουν "τα του εμπόρευματος στο εμπόρευμα και τα του κινήματος στο κίνημα" σε σχέση πάντα με το ροκ, μόνο οι μικροκόσμοι μας με την μορφή "κριτικής" προς αυτήν την απόφαση, μι-κτική ομάδα αυτού εδώ του περιοδικού ή συντριπτική πλειοψηφία την Η υπόθεση αυτή λοιπόν έχει κομψή.

λος που δεν θα μπορούσε ποτέ να την "υπενδοξεί" ούτε το σαν, ούτε ο χαβαλές, ούτε βέβαια η κατανάλωση εκείνου ή του άλλου μουσικού "είδους". Μπόρουνε, μπόρουνε, (και ήταν πολύ σημαντικό) να την εμπ-πνεύσει η ανταγωνιστική υπερπόσηση των ίδιων ως των αυτών ενδύ-α στην καπιταλιστική υπερόψη...

Και ύστερα ολυνώχτες περιτομήσεις. Και δουλειά πολλή για να φτι-αχτεί το σπίτι, ο χώρος των συναυλιών, το βιβλιοπωλείο, το καφέκινο. Και ακολουθούσε καθημερινές. Και διαφωνίες. Και καυγάδες για την κατεδούση που θα έπαιναν "οι κάτοικοι". Και στεναχωρι-σεις.

Εν πάσει περιπτώσει κάπως έτσι ξεκίνησε, και αναδείχθηκε, αυτό που σήμερα είναι για πολλούς ένα (όχι και πολύ χτί) συναυλιαδίκιο. Και κάπως έτσι συνέχισε: με τον κόπο, τον ενθουσιασμό και την επιμο-νή μιάς χούφτας ανθρώπων, των καταληψιών της, που κράτησαν το κτή-νι μιάς χούφτας ανθρώπων, των καταληψιών της, που κράτησαν το κτή-νι, κάνοντας πράξη μερικώς από τις επιθυμίες τους, τράγοντας (θαυ-τάζονται) πολλά ακατά...

Έτσι έγινε η VILLA AMALIAS. Και μας έμαθε να εκ-φραζόμαστε μέσα στην βο-λούρα των παχειών υπο-σχέσεων και των μεγάλων διακρίσεων. Μας έμαθε τέ-λος πως μερικώς από τις αυτοπίες-μας είναι-ρεαλιστικές" αλλά αυτός ο ρεαλισμός είναι ακριβώς αντίθετος από του "ρεα-λισμού" του εμπόρευμα-τος, της κατανάλωσης και του "έλα μωρέ, ό-λα μαλακίες είναι"...

Έτσι έγινε η VILLA. Για να μπορεί όποιος και όποια γουστάρει, ανάμεσα στα άλ-λα, να ακούει μουσική έλω και ενάντια στα κυκλώματα και τα μαγαζιά. Για να έχει όποιος και όποια γουστάρει ένα μέρος "διασκεδάσει" έ-λω από τα κυκλώματα. Έτσι έγινε η VILLA. Για να μπορεί σήμερα, μετά από τό-σο καιρό, όποιος και όποια γουστάρει να φτύσει επάνω της του πρόστυχο ρεαλισμό του θεάματος: χωρίς μαγα-ζιά, χωρίς εταιρείες, χω-ρίς επιπόριο γενικάς δεν...

VILLA AMALIAS

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ "ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ" ΣΚΗΝΗ

υπορούσε μάγκες... χωρίς κίνημα, χωρίς σχέδες και παραπορούσε.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΙΣΗ ΜΑΣ (μέρος πρώτο)

Η κατάληξη στην Αχαρνών και Χέυδεν δεν είναι χρεσινή ιστορία για να την αντιλαμβάνεται ο καθένας κατά τα γούστα του... Για μερικά πράγματα δε (όπως ας πούμε οι καταλήψεις, να όχι μόνο αυτές βέβαια) η ιστορία τους δεν είναι απλά ένα "παρελθόν" που όποιος θέλει το "θυμάται" και όποιος θέλει το "ξεχνάει". Όχι. Είναι κάτι πολύ περι-όστερο: είναι η γενεαλογία τους (ως), είναι η καταγωγή τους (ως) καταγωγή από την οποία μόνο οι μετανοιωμένοι "απαλλάσσονται"...

Όταν λοιπόν εκείνη η χούφτα πάνκνδων και πακισοών παραβίασε την πόρτα του κλειστού κτηρίου στην Αχαλίας 56, ντάλα χειμώνα του '89, δεν πήγαιναν να φτιάξουν "μαγαζιά", ούτε ανθυπομάζα. Ούτε ήθελαν να ανοίξουν δρόμο στις τροχιές της "ανεξάρτητης" σκηνής. Πήω από την "πακ", "μουσική", "χαρτικο" ή γενικά "πολιτιστική" επιπόνηα κείνης της ενέργειας υπόψη εκάθωρη μία πολύ ουσιαστική πρόθε-ση: η πρόθεση της ακο-αλλοτριώσης χώρου και χρόνου, προς όφελος επιθυμίων όπως η συλλογικότητα, η αυτοοργάνωση, η ελεύθερη μου-σική έκφραση, και ενάντια στο "εμπόριο τέχνης", ενάντια στο "εμ-πόριο τέχνης", ενάντια τελικά στην ίδια την καπιταλιστική υπερό-ψη.

Κι όταν οι υπάστοι μπουκάραν στην κατάληξη της Αμαλίας από τάρ-ατος και υπόγεια, δέροντας και συλλαβώνοντας άγρια χαράματα, εί-να βέβαιο πως έβρασαν για λόγους εντελώς άσχετους με τα πάθη των ροκ-εν-ρολ γκρούπ, εταιρειών και καταστημάτων. Η σημασία της πρώ-της "αντιπολιτιστικής" κατάληξης στην Ελλάδα τίποτα κοινό δεν είχε με τα βόσνια, τα άγνη και τα βόσνια της "ανεξάρτητης" σκηνής, έστω καιν μετά από τις κυριότερες δραστηριότητες της είχε σχέση με την μουσική, σαν καθημερινή ευεπρία... Η μάλλον αυτό το τελευταίο εί-ναι μία επιπροσθετη απόδειξη: καμιά "ανεξάρτητη" σκηνή δεν θα έ-κανε, στην Ελλάδα τουλάχιστον, κατάληξη για να στεγάσει τους ροκ καμπίους της μαζί με τις κιθάρες, τους ενισχυτές και τα ηχεία της. (...Επειδή λοιπόν η Αχαλίας 56 ήταν μέρος ενός κινήματος δώσαμε και οι υπολοιποι όση βοήθεια μπορούσαμε. Όχι επειδή παίζταν εκεί η αγαπημένη μας μουσική. Ξαν κίνημα - όχι σαν γκρούπις...)

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΙΣΗ ΜΑΣ (μέρος δεύτερο)

Η κατάληξη στην Αχαρνών και Χέυδεν συνέχεια εκείνης στην Αχαλίας είναι - από εκεί και το χαιτέριο της VILLA AMALIAS. Ανάμεσα σε αυτές τις δύο τίποτα δεν άλλαξε "προστέθηκε μονάχα η εμπειρία της κατά-ληξης του πολυτεχνείου του '90, με όλες τις υποσχέσεις αλλά και τις αντιφάσεις της. Και πάλι: δεν ήταν ένα έλενα καλλιτεχνικό, ή μου-σικό γεγονός, που την άνοιξη του '90 επέτρεψε και προσέβαλε να εμπλουτίσει την κατάληξη στην Αχαρνών και Χέυδεν. Ήταν ένα κατεξο-χόν κινηματικό γεγονός.

Και εδώ ξαναμπουκάραν οι υπάστοι, μαζί με το φασισταριό του δήμου αθηναίων. Ξανά βύλο, και κατατροπές. Συλλήψεις και δίκες... Και ύστερα αποφασίστηκε και έγινε ανακατάληψη. Κόντρα στην κόντρα. Μια επιλογή αγωνιστική, μαχητική, κινηματική, μία επιλογή που ποτέ ποτέ γινόταν, μία επιλογή που στηριζόταν στις αγωνιστικές εμπειρίες του μικρού αλλά δυναμικού κινήματος των καταλήψεων" μια επιλογή τι

ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΚΗΝΗ

Μοιραία η συζήτηση έρχεται σε ένα θέμα κάπως γενικότερου ενδιαφέρο-τος: τις σχέσεις ανάμεσα στην υπαρκτή "ανεξάρτητη" σκηνή και το λιγ-ύπολο σύμπλοκο κίνημα.

Η μουσική βιομηχανία, και ιδιαίτερα ο ροκ-εν-ρολ κλάδος της, έχει απλώσει πολύ τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Απλώθηκε τόσο πολύ που θεωρείται κάτι περισσότερο από "φυσικό" γεγονός: θεωρείται μετά από τις ευλογίες του συστήματος στους υπκόπους του. Ραδιοσταθμιά, μαγαζιά κλάμπ, LIVE, εταιρείες μικρές, εταιρείες μεγάλες, σπόνσορες, υπαβά-δες, όλα αυτά είναι ένα καθεστώς που έχει καταφέρει να θεωρείται "α-παραίτητο", τόσο για τα γκρούπ, όσο και για το κοινό τους. Υπάρχουν βέβαια κάποιοι λίγοι που αντιτίθενται... αλλά θεωρούνται περίπου μι-κροτέλλοι.

Το ότι η μουσική βιομηχανία κατάφερε να γίνει απαραίτητη είναι ένα γεγονός με πολύ μεγάλο βάθος: έχει φτάσει στην εξάρτηση. Ειδικά μά-λιστα αυτό που λέγεται "ανεξάρτητη" σκηνή είναι πιά ανοιχτά και ομο-λογημένα μία από τις τεχνικές των μεγάλων εταιρειών της μουσικής βιο-μηχανίας... και μαζί μία τερότητα, εμπορικά πετυχημένη, μελόφα.

Όλα αυτά είναι πολύ κοινότητα, και κανείς δεν τα αμφισβητεί. Εκείνο φυσικά που μένει απάντητο είναι τι σχέση μπορεί να έχουν με αυτό που λέγεται κίνημα. Η μάλλον υπάρχει μία απάντηση, που δίνεται από την εσωτερικευμένη φύση του ρεαλισμού του θεάματος: "χωρίς την μου-σική βιομηχανία, χωρίς την βιομηχανία πολιτισμού, χωρίς τους εκμεταλ-χιλιάδες επιχειρηματία και χιλιάδες αποδείξεις. Μόνο που πρόκειται γι-την ίδια, παλιά, γνωστή απάντηση του συστήματος, την απάντηση που α-κούσαμε πάντα όταν αρνούμασταν εδώ και κεί το σύστημα, την απάντηση που έχουμε ακούσει χιλιάδες φορές από γονείς, δασκάλους, παπάδες, απ-πάντηση όχι την βαθιά ρεαλιστών (που ζητάνε "τα το αδύνατο" αλλά την συμβιβασμένων.

Γιατί ποιος ρεαλισμός, ποιά επιχειρηματία και ποιε... έρξεεις μπο-ρούσε να περουν τους αντάτους να μην είναι τέτοιτοι; Η "ρεαλισμός" πολιτισμού της εμεταλλείας... μέρα να κόνου... τικηκε... ή σκόρ...

Εν συντομία, η απόφαση των καταληψιών ήταν να μην παίζουν στην VILLA γκρούπ που έχουν παίξει (ή γου-στάρουν να παίξουν) σε μαγαζιά, ή εμπορικές συναυλίες

Το κείμενο αυτό δημοσιεύθηκε στο 2ο τεύχος του περιοδικού Πειρατές της Ημισελήνου το 1993. Αποτέλεσε, τότε, μια έμπρακτη υπεράσπιση της απόφασης της Villa Amalias να διακόψει τις σχέσεις της με όσα συγκροτήματα συνέχιζαν να κάνουν λινε σε εμπορικούς συναυλιακούς χώρους.

Επίασαν στον ύπνο τους καταληψίες

Επιδρομή ΜΑΤ στις 7.30 π.μ.

Ο δήμος Αθηνών παρέβλεπε το άουτο στέγη των αυτοσχεδιασμένων νέων ανένδοταστικά και απρόκλητα, στη βάση της "παρεβίασης οικιακής ειρήνης", μιάς ειρήνης που στην πραγματικότητα είναι η ειρήνη των εγκαταλελειμένων κτιρίων η ειρήνη των υπέρρογκων ενοικίων η ειρήνη της απάξένας και της εξατουλένας η ειρήνη της εκμετάλλευσης στη δουλειά, στο σπίτι, στη διακοπάζουσα η ειρήνη της πελοαχίας στη στέηση.

ότερο να τραγουδάνε "σε ευχαριστώ ή εταιρεία"; Ησιά επιχειρήματα και ποιές αποδείξεις τούχουν σίμερα και δεν έχουν χιές, προχτές, πέρσι ή πριν εκατό χρόνια; Και τιά επιχειρήματα μπορούν να κρούουν το γέ- γονός πως ότι έχει επιτι... μέχρι σήμερα σε αυτόν τον γαμημένο τον πλανήτη, ότι μπορεί να θεωρηθεί σαν "κατάκτηση" είναι έργο ανιάρτων, είναι έργο αρνητών, είναι έργο σπαστατών, είναι έργο αγνοιστών που πήγαν κότρω, με την ψυχή, το μαλλό και το κορμί τους στο "δεν γίνεται αλλιώς";

Νομίζω, ή καλύτερα είναι βέβαιος, πως δεν υπάρχει κανένα επιχείρημα, καμμία απόδειξη και κανένας "ρεαλισμός" που να μπορούν να απαντήσουν σε αυτά τα γενικά, αλλά και πολύ ειδικά, ερωτήματα. Είναι βέβαιος για- τή απλοστάτα έρω, και όλοι έρω, πως όταν οι σημερινοί "ρεαλιστές" έκαναν τις πρώτες δικές τους αυθεντικά επιλογές, κάπου εκεί στην ε- σθηβία τους, ήταν παραβάτες. Ήταν αντάρες. Και οι αντάρες, είτε των εφήβων, είτε των "ώριμων", είναι ο μόνος αυθεντικός ρεαλισμός. Στην οικογένεια ή στο σχολείο. Στην δουλειά ή στον δρόμο.

Αντίθετα ο συμβιβασμός, κάθε συμβιβασμός, είτε πρόκειται για τον συμ- βιβασμό του ρόκερ είτε πρόκειται για τον συμβιβασμό του εργάτη, δεν χρειάζεται ούτε επιχειρήματα ούτε αποδείξεις για την "ορθότητα" του. Τα επιστρατεύει, τα εφευρίσκει, και δείχνει γιαντό την γελοσιότητα του σε όλη της την μεγαλοπρέπεια, μόνο όταν έχει να αντιμετωπίσει την αυ- τισθήτησή του. Γιατί ο συμβιβασμός, κάθε συμβιβασμός, είναι το φέμα των ηττημένων. Και οι ηττημένοι έχουν μονάχα δύο επιλογές: ή θα κρα- τήν φιλά το κεφάλι, συνεχίζοντας πως τίποτα όπου και όπως μπορού, ή θα σούρουν το κεφάλι, διαδίδοντας πως τίποτα δεν έχει πιά νόημα, "τίποτα δεν γίνεται", και θα χούουν φωνάωντας όρους σηάνων κεφάλι.

Αυτή η πολύ σκληρή αλήθεια ασού, ανάμεσα σε πολλά άλλα, το κίνημα, το ροκ, και τις σχέσεις μεταξύ τους. Τόσο το ένα όσο και το άλλο η- τηθησκω, αλλά τόσο στο ένα όσο και στο άλλο είναι πολύ ευκολότερο να ανακαλύψει κανείς μετανοιωμένους παρά ηττημένους. Γιατί το δεύτερο έχει πολύ μεγάλο κόστος, τόσο προσωπικά όσο και συλλογικά. Αντίθετα το να μετανοώνει κάποιος, και το να γυρίζει να φύνει τους δρόμους που κρατάρες, είναι πολύ ευκολότερο και πολύ πιο υγιεινό. Γιατί η μετάνοια προσέει σαν ανταμοιβή την συγγνώμη. Η συγγνώμη προσέει την "αναγνώση των ικανοτήτων και των ταλέντων". Κι αυτή με την σειρά της προσέει "κοινωνική άνοδο", "αποκατάσταση", "εκπλήρωση των ε- πιδιωμάτων", ή, στην χειρότερη περίπτωση αρκετές ψευδοισθήσεις για όλα αυτά. Το σύστημα, είτε πρόκειται για την μουσική βιομηχανία, είτε πρόκειται για την οικογένεια, είτε πρόκειται για την "αποκατάσταση" μέσω της δουλειάς, είτε πρόκειται απλά για την "θήλη", είναι πολύ γενναίωδρο με τους μετανοιωμένους, κάθε είδους. Γιατί είναι αυτοί "δεν γίνεται αλλιώς".

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΜΑΣ (μέρος τρίτο)

Όλα αυτά, λίγο ή πολύ, έχουν σχέση και με την VILLA AMALIAS. Έχουν σχέση κυρίως με το χέσιμο που δέχτηκαν οι καταληψίες τόσο από τον "χώρο" όσο και από την "ανεξάρτητη" σκηνή για την απόφασή τους να μην λαπαπαίλουν μουσική στην VILLA τα γρούπ που έχουν παίζει, ή γουστά- ρουν να παίζουν στο ευπορικό κύκλωμα. Γιατί ούτε τα γρούπ, ούτε οι επαθεί τους, ούτε οι ευδιαφερόμενοι τρίτοι θα έλγαν κάτι άουσα από μια τέτοια απόφαση. Αλλά εκείνοι που (ουστά!) θεωρήσαν προκλητικό οι πάντες ήταν πως μια χούφτα άνθρωποι σήκωσαν το μπόι τους, κότρω στους συμβιβασμούς τόσο του "χώρου" όσο και των ρόκερ. Αν έφρησαν όλοι, κταν βγήκαν από τα ρούχα τους δεν ήταν επειδή θα τους "έλειπε" η VILLA AMALIAS. Οχι. Ήταν επειδή τους "θύμισε" με τον πιο κατηγορημα- τικό τρόπο την ίδια την δική τους την καταγωγή, τις ίδιες τις δικές τους τις αφετηρίες, λίγο ή πολύ το ίδιο το παρελθόν τους, πράγματα που κάποτε τα είχαν σκεφτεί, τα είχαν υποσχεθεί ή τα είχαν φανταστεί και οι ίδιοι. Με άλλα λόγια, αν η απόφαση των καταληψίων της Αχαρών και χέυδεν προκάλεσε, ερέβιος, εκνεύρισε ήταν επειδή με τρόπο δυνα- μικό και όχι με μωλοκλαφουρίσματα έβγαλε στην επιφάνεια έναν από τους πολλούς συμβιβασμούς. Τόσο του "χώρου" όσο και του ροκ. Τι αναίβεια!.

Ετσι η απόφαση θάφτηκε κάτω από ένα σωρό κακοθήτες, ένα σωρό πικρό- χολα σόβλια, ένα σωρό σπασμωδικές αντιδράσεις. Οι περισσότεροι από τους καταληψίες αναγκάστηκαν να μετανοήσουν (ελίξω όχι για καιρό). Ο "ρεαλισμός" νύκησε, και φυσικά κανείς δεν αναρωτιέται για το ποιο και πως θα πληρώσουν αυτήν την μικρή αλλά καιρία "νύκη"....

Αλλά τα πράγματα, εφόσον ανοίχτηκε αυτό το μέτωπο, δεν πρέπει να μείνουν έτσι. Γιαυτό, από αυτήν εδώ την σελίδα, ρωτώ και πάλι: -γιατί θα πρέπει να θεωρείται επιτυχία το να σενοιωσαστε από την μου- σική βιομηχανία, και γιατί θα πρέπει να θεωρείται "παρνοικό" το να βάσουμε όρους, όρους κινήματος, όρους ανταγωνιστού, και στους "άλ- λους", και σε εμάς; -γιατί θα πρέπει να θεωρείται φρόνιμο μια κατάληψη να είναι η κορπά στους σταύλους των εταιρειών και των μαγαζιών, και γιατί να θεωρεί- τα παραλογισμός το εξακαθάρισμα των δικών μας σταύλων; -γιατί θα πρέπει να θεωρείται "μαγκιά" για ένα "ανεξάρτητο" γρούπ το να παίζει (και να γουστάρει) σε κάθε κωλομάγαζο, και γιατί το αυ- τήθετο πρέπει να θεωρείται ντροπή ή απόδειξη "αυλικανότητας"; -γιατί θα πρέπει να θεωρούνται "δικοί μας" εκείνοι που φτιάνουν, με- ταξύ άλλων, και ένα σιιχάκι ψευδοκριτικής στο σύστημα, έχοντας όνει- ρο να το μοσχοπουλήσουν, ενώ εκείνοι που αρνούνται στην πράξη την μουσική βιομηχανία θα πρέπει να θεωρούνται ανόητοι; -γιατί οι ρόκερς κολλάνε "χωρόσημα" ανάλογα με το σε πόδες συναυλίες συμπάρστασης έχουν παίζει, ενώ από το "κοινό" τους έχουνε παραπάνω απαιτήσεις; - μήπως ένα πάκο εισιτήρια από τέτοιες συναυλίες είναι αρκετό;

Και για να τελειώνω: κανένας δεν σκοπεύει, έστω και τώρα, να ζητήσει συγγνώμη από τους καταληψίες της Αχαρών και χέυδεν;

Ρωτώ....

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝ.

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΗΣ VILLA AMALIAS

Σχεδόν 20 χρόνια μετά τη δημοσίευση του προηγούμενου κειμένου, η Villa Amalias εκκενώνεται οριστικά από τις δυνάμεις καταστολής (όλα τα προηγούμενα χρόνια είχαν προηγηθεί πολλές απόπειρες εκκένωσης του κτιρίου, αλλά οι καταληψίες προχωρούσαν πάντα στην ανακατάληψη του σπιτιού). Το ίδιο άτομο που υπογράφει το προηγούμενο κείμενο, αποτίει τον δικό του «φόρο τιμής» μέσα από το περιοδικό Sarajevo.

Έτσι ή αλλιώς είναι (ήταν και θα είναι πάντα) μέγιστος ηθικός ξεπεσμός να κυβερνάς άλλους. Εάν, επιπλέον, νομίζεις ότι κυβερνάς ενώ στην πραγματικότητα είσαι μια καλοπληρωμένη βιτρίνα των κυκλωμάτων και των μηχανισμών, τότε είσαι και κρετίνος. Στη θέση του υπουργού δημόσιας τάξης δεν έχουν λείψει αυτοί ακριβώς οι τύποι που νομίζουν ότι κυβερνούν ενώ είναι απλά φερέφωνα του συμπλέγματος της ασφάλειας - και μάλιστα του πλέον υποκοσμιακού πυρήνα αυτού του συμπλέγματος. Η προηγούμενη τέτοια ομιλούσα κεφαλή, ο πολύς Χρυσοχοΐδης, είχε τα μέτρια υποκριτικά προσόντα που του επέτρεπαν να παριστάνει τον νόμο και την τάξη αυτοπροσώπως: πνιγόταν η φωνή του και πετάγονταν οι φλέβες του λαιμού του όλο πάθος όταν ανακοίνωνε τα ευχάριστα για την "σχεδόν τρομοκρατία" που εξαρθρώθηκε όταν οι μπάτσοι του μπούκαραν στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο, στο Κερατσίνι - τον θυμάται κανείς; Περί συγκλονιστικών ευρημάτων του ψιθύρισαν στο αυτί οι "σύμβουλοί" του να πει, περί συγκλονιστικών ευρημάτων είπε! Μια φάρσα της οποίας η αληθινή μεθόδευση δεν μαθεύτηκε ποτέ, μια φάρσα ανάμεσα σε πολλές και διαφορετικές άλλες - όμως φάρσες στις οποίες οι υπουργοί κρατούν τον πρώτο

ρόλο: αυτό είναι το κυβερνητικό θέαμα, στην Ελλάδα και όχι μόνο.

Στον τωρινό υπουργό δημόσιας τάξης, τον απ' την Κέρκυρα ορμώμενο Νίκο Δένδια, οι "σύμβουλοι" σφύριξαν στ' αυτί να πει γεμάτος στόμφο και ιερή αγανάκτηση ότι βρέθηκε (επιτέλους!) το από δεκαετίες αναζητούμενο "εργοστάσιο των μολότηωφ" του ελληνικού μαχαλουnderground... Στην κατάληψη της villa amalias... Και το είπε - χωρίς να φοβάται την γελοιότητα: την γελοιότητα που όταν είναι κουστουμαρισμένη, καλοπληρωμένη, κι έχει μεγάλο στόμα παριστάνει την εντιμότητα της εξουσίας πείθοντας μόνον όσους κάνουν ήδη δουλειές μαζί της. Δεν ανησύχησε, άρχων νομίζοντας πως είναι, την ώρα που απλά τον ξεφτίλιζαν (αόρατοι αλλά αποτελεσματικοί) κάποιοι απ' τους κατώτερους του.

Κι ωστόσο, παρά την απόλυτη άγνοια και ανοησία του, έπεσε μέσα! Για διαφορετικούς λόγους απ' αυτούς που νομίζει, για λόγους που δεν θα ήταν ποτέ σε θέση να διανοηθεί - αλλά, διάολε, έπεσε μέσα! Πράγματι, η villa amalias έχει υπάρξει (όχι συνέχεια, κι όχι με την ένταση που κάποιοι απαιτητικοί θα θέλαμε...) σε διάφορα χρονικά διαστήματα εργαστήρι ανομίας! Μόνο που τις ανομίες που διαπράχθηκαν (ή

βρήκαν στέγη) στη συγκεκριμένη κατάληψη δεν αρκούν οι “δικοί του” νόμοι να δικάσουν και να καταδικάσουν. Γιατί μερικές απ’ τις ανομίες αυτές αναμετρήθηκαν με πολύ σοβαρότερους, έγκυρους και θεμελιώδεις νόμους - κι όχι με την ακροδεξιά ανακάλυψη “όπλων - μέσα - σε - άδεια - μπουκάλια - μπύρας”.

Αφού, λοιπόν, τα παρακρατικά και υποκοσμικά πραγματικά αφεντικά του υπουργείου δημόσιας τάξης δεν μπορούν να πιάσουν τον άνομο ταύρο απ’ τα κέρατα, ιδού εμείς εδώ για να θυμίσουμε το μεγαλύτερο (και ωραιότερο) “έγκλημα” που διαπράχθηκε με την ευθύνη κάποιων (του παρελθόντος) καταληψιών της villas amalias. Και ευχόμαστε η διαρκής σημασία και οι διαρκείς συνέπειες εκείνης της ανομίας να προσεχτούν όπως τους αξίζει· για να μην παραγραφτούν στις συνειδήσεις (κάτι που, ωστόσο, μας φαίνεται πως μπορεί και να συμβαίνει ήδη...)

Λοιπόν: η μεγαλύτερη ανομία που διέπραξαν ποτέ οι καταληψίες της villa amalias ήταν ότι νωρίς νωρίς, κάπου στις αρχές της δεκαετίας του ‘90, σήκωσαν το μπί τους κόντρα στην (τότε αναπτυσσόμενη) βιομηχανία της ροκ διασκέδασης! Τί διανοήθηκαν και έκαναν, δηλαδή, εκείνοι οι “τρομοκράτες”; Αποφάσισαν ότι στον συναυλιακό χώρο της κατάληψης (έναν συναυλιακό χώρο που ήδη είχε γίνει περιζήτητος από πλήθος πρωτάρες και μη μπάντες) δεν έχουν καμία θέση όσοι παίζουν σε μαγαζιά. Τα δε “μαγαζιά” (και μάλιστα “ροκ”) εκείνης της εποχής ήταν πολύ συγκεκριμένα: ήταν οι (ας τους πούμε...) “πρωτοπόροι” επιχειρηματίες που διέβλεπαν - και σωστά - ότι η ροκ κατανάλωση θα φέρει πολύ χρήμα σ’ όποιον την ζήσει· ορισμένοι ραδιοφωνικοί σταθμοί των οποίων οι παραγωγοί λειτουργούσαν ήδη σαν μεσάζοντες της βιομηχανίας της διασκέδασης· κάμποσοι διαφημιστές...

Γιατί, όμως, πήραν τέτοια απόφαση εκείνοι οι “βιλιώτες”; Μέσα στα εκ των πραγμάτων σχετικά στενά περιθώρια της ανάδυσης της συγκεκριμένης ροκ κατανάλωσης στην Ελλάδα των mainstream “χοροπηδάδικων” (και του σχεδόν καθολικού εθνορατσισμού) των αρχών της δεκαετίας του ‘90, η σκηνή της villa amalias είχε όλες τις προδιαγραφές να λειτουργήσει σαν first stage της “εναλλακτικής” και “underground” βιομηχανίας μουσικής και διασκέδασης. Οι έμποροι (κι αυτό είχε γίνει φανερό απ’ τα

τελευταία χρόνια της δεκαετίας του ‘80) πριν “ρίξουν” το ένα ή το άλλο μουσικό σχήμα, γκρουπ, μπάντα κλπ στα δικά τους μεγαλύτερα και κυριλέ μαγαζιά, ήθελαν έναν συναυλιακό χώρο / φίλτρο. Τα προσόντα της villa amalias δεν ήταν “τεχνικά” (ας πούμε η τρομερή ποιότητα ήχου) αλλά κοινωνικά: καθώς η runk κατάληψη, μοναδική στο είδος της στην Ελλάδα, γινόταν όλο και περισσότερο αναγνωρίσιμη και ελκυστική σ’ όλο το (ευάριθμο...) νεολαιίστικο “πολιτιστικό περιθώριο” των ελληνικών πόλεων, μικρότερων και μεγαλύτερων (και όχι μόνο της Αθήνας), αποκτούσε την δυνατότητα να γίνει πράγματι ο “ριζωμένος” στη νεολαία προθάλαμος της ροκ βιομηχανίας. Τα γκουπ (και όχι μόνο τα runk...) θα περνούσαν απ’ την villa για να “μετρηθεί” και να “ξαναμετρηθεί” το φανατικό κοινό τους και οι “τάσεις” του· να τσεκαριστεί η εμπορευσιμότητα του ενός ή του άλλου μουσικού είδους ή υποείδους· να τεσταριστεί η “σκηνική παρουσία”, η performance κάθε μπάντας χωριστά... Τέτοια δουλεύονταν στο μυαλό (και όχι μόνο) των πιο underground “κρίκων” της διαμορφούμενης ροκ επιχειρηματικής αλυσίδας, και για τέτοιους λόγους είχαν αρχίσει να κάνουν “επιθέσεις φιλίας” προς την villa amalias. Απ’ την μεριά τους ήταν λογικό: στην Αθήνα δεν υπήρχαν τότε σχετικά μεγάλοι χώροι συναυλιών, που να είναι τόσο φθηνοί (σε έξοδα, συντήρηση κλπ) και εύκολοι ώστε να μπορούν να παίξουν τον ρόλο των low budget “δοκιμαστηρίων”. Ούτε υπήρχαν τόσες και τέτοιες “μικρές / ανεξάρτητες” δισκογραφικές επιχειρήσεις, που να μπορούν να κάνουν την ίδια δουλειά σε επίπεδο δισκογραφίας, τροφοδοτώντας τους επόμενους “μεγαλύτερους” κρίκους με μια σταθερή ροή “εξελιξιμων” και “προωθησιμων” ονομάτων... Όπως έγινε και στα υπόλοιπα είδη της νεανικής υποκουλτούρας, έτσι και στην εμπορευματοποίηση της ροκ, το “πρώτο” και το “δεύτερο” κύμα νταραβεριτζήδων, μεσολαβητών, ειδικών κλπ θα έπρεπε να είναι απ’ τους “παλιούς” και οριτζινάλ. Οι runks της κατάληψης στην Αχαρνών και Χέυδεν ήταν ακριβώς τέτοιοι: του πεζοδρομίου.

Και τότε η villa amalias διέπραξε την μέγιστη ανομία της, την μέγιστη παραβίαση των ατσάλινων νόμων του εμπορεύματος: είπε σ’ όλους αυτούς τους καλοθελητές, φανερούς ή κρυφούς, να πάνε να πηδηχτούν. Δεν το έκανε όμως με τρόπο που να μπορεί να

θεωρηθεί “προσωπικοί ανταγωνισμοί” ή μια διαφορά συζητήσιμη, διαπραγματεύσιμη. Το έθεσε σαν όρο στους ίδιους τους μουσικούς, στα ίδια τα γκρουπ! Εκτιμώντας - και σωστά - πως είναι θέμα καθενός ατομικά και κάθε μπάντας χωριστά να αποφασίσει εάν οι “φιλοδοξίες” είναι τέτοιες που θα τους ρίξουν στους στάβλους των μαγαζιών και των εταιρειών, ή εάν θέλουν να ενταχθούν σ’ ένα μέτωπο κατά της εμπορευματοποίησης. Στο κάτω κάτω αρκετοί απ’ τους (τότε) καταληψίες της villa ήταν οι ίδιοι μουσικοί, μιλούσαν απ’ αυτή τη θέση. Και επειδή τέθηκε έτσι το ζήτημα, γρήγορα το σκάνδαλο άρχισε να εξαπλώνεται... Έφτασε μέχρι τις ραδιοφωνικές εκπομπές διάσημων τότε (αλλά και τώρα) “ροκ παραγωγών” που θεώρησαν χρέος τους να αποκηρύξουν δημόσια (με την σχετική αγανάκτηση) τα “καμώματα των πάνκηδων της villa”. Ούτε και στον ευρύτερο “α/α χώρο” η επιλογή της villa έγινε γενικά αποδεκτή. Για την ακρίβεια δημιουργήθηκε μια πόλωση, μεταξύ εκείνων που θεωρούσαν ότι ο “αποκλεισμός” όσων παίζουν σε μαγαζιά ή σε καθεστωτικές και άλλες συναυλίες είναι απαράδεκτος, ανεφάρμοστος, και θα οδηγήσει στο να “ξεκοπεί” ο α/α χώρος απ’ το ευρύτερο κοινό των mainstream καλλιτεχνών· και στους (σαφώς λιγότερους) που συμφωνούσαν και υπερασπίζονταν το ξεκαθάρισμα, σαν μια αποφασιστική και γενναία πράξη περιφρούρησης ενάντια στην εμπορευματική αφομοίωση. Τότε (και όχι τώρα...), που το επίδικο ήταν τόσο ουσιαστικό, η villa μέτρησε αληθινούς φίλους και ορκισμένους εχθρούς. Τότε, που η ανομία είχε κεντρική θέση μέσα στην αναπτυσσόμενη βιομηχανία του “ελεύθερου χρόνου”, η ύπαρξη της κατάληψης της villa amalias έδειχνε με αποφασιστικότητα τον σωστό δρόμο, για εμάς τους υπόλοιπους. Η d.i.y. δισκογραφία, στην οποία επίσης η villa υπήρξε και στήριγμα και εμπνευστής, ήταν συνέπεια σε μεγάλο βαθμό εκείνης της τομής κι εκείνου του διαχωρισμού που προκάλεσε τέτοιο σκάνδαλο. Δεν είμαστε οι κατάλληλοι για να κάνουμε αποτίμηση των επιτυχιών και των αποτυχιών του d.i.y. Όμως είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι τα επόμενα χρόνια, στην

(σαν editorial, σελ. 2)

Αν έχεις πρόβλημα:

- να ακούς γκρουπ με “επαναστατικό” στίχο μέσα σε μαγαζιά με μπράβους και face control

δεκαετία του ‘90 αλλά και μετά, πολλά νεανικά γκρουπ διάφορων εκδοχών της ροκ μπόρεσαν να στηριχτούν και να αναπτύξουν τις δικές τους δυνατότητες, επειδή υπήρχε πάντα το Παράδειγμα της villa. Μπορεί στη villa να στήθηκαν και να εξοπλίστηκαν κάμποσες φορές στούντιο συλλογικής χρήσης για πρόβες, κι άλλες τόσες τα εγχειρήματα να διαλύθηκαν... Μπορεί τέτοιες προσπάθειες άλλοτε να αποτελούσαν πηγή αισιοδοξίας και άλλοτε αφορμή καυγάδων... Όμως η villa, σαν ένα συνεπές παράδειγμα αντιεμπορευματικής μουσικής σκηνης, έγινε θρύλος. Κι όσοι στοιχημάτιζαν και προέβλεπαν ότι, τελικά, το εμπόρευμα θα νικήσει απόλυτα, έπесαν έξω: η θρασύτατη ανομία της villas δημιούργησε την δική της παράδοση, και όχι μόνο στην περιοχή του punk. Ακόμα κι αν δεν το ξέρουν οι ίδιοι που τα έκαναν ή τα κάνουν αυτά, δεκάδες μικρά παρείστικα στούντιο, εκατοντάδες αυτοοργανωμένες συναυλίες σε μικρότερους ή μεγαλύτερους χώρους, και κυρίως η σχετική απομυθοποίηση των “ευκαιριών” (...) που προσφέρουν τα “μαγαζιά”, ήταν άμεσες ή έμμεσες συνέπειες εκείνης της γενέθλιας ανομίας της villa amalias.

Δεν υπάρχει πιο έγκυρος τρόπος για να εκτιμήσει κανείς την ποιότητα και την ακρίβεια μιας τέτοιας ανομίας απ’ το να αναζητήσει τα ντοκουμέντα της. Αναδημοσιεύουμε στη συνέχεια τμήματα από ένα τέτοιο. Πρόκειται για αποσπάσματα απ’ το (“αρθρωτό”) περιεχόμενο μιας 16σέλιδης μπροσούρας που μοιράστηκε σε μερικές χιλιάδες αντίτυπα την άνοιξη του 1994, απ’ τους απόγονους των βανδάλων. Στους “α.τ.β.” συμμετείχαν τότε αρκετοί / ες απ’ τους / τις καταληψίες της villa amalias, και η μπροσούρα barock up your ass ήταν στο μεγαλύτερο βαθμό δικό τους έργο, προέκταση της αρχικής ανομίας. Και μπορεί όποιος διαβάσει τα παρακάτω, μετά από σχεδόν 20 χρόνια, να κρίνει την ακρίβεια, την οξυτήτα και την φρεσκάδα μιας ορισμένης κριτικής, συγκρίνοντας και λογαριάζοντας τι συμβαίνει σήμερα, εκτιμώντας επιπλέον πόσο μεγάλη παράβαση - της - νομοθεσίας - του - εμπορεύματος ήταν εκείνη της villa:

- να βγαίνεις το σαββατόβραδο και να βλέπεις γύρω σου τα ίδια βλέμματα, το ίδιο (άγριο) look, το ίδιο στυλάκι με διαφορετικά πρόσωπα
- να βλέπεις το underground και το περιθωριακό να λανσάρεται σαν μόδα
- να βλέπεις τη φάση σου στιβαγμένη, οριοθετημένη, στυλιζαρισμένη, ακριβοπληρωμένη στους εμπόρους της
- με το ότι χρειάζεσαι τουλάχιστον 5 χιλιάρικα για να περάσεις καλά (;) το βράδυ
- με το ότι ενώ κάποτε rock σήμαινε αντίδραση, αντίσταση, (πιο) ελεύθερες σχέσεις και αμφισβήτηση, σήμερα σημαίνει πέτσινο μπουφανάκι με 70 χιλιάρικα, Doctor Martins και δίσκους εισαγωγής

Η μπροσούρα που κρατάς δεν εκδόθηκε από κάποιους που συχαίνονται το rock, ούτε από κάποιους που δεν γουστάρουν τη διασκέδαση γενικά, ούτε από κάποιους που ψάχνουν για εχθρούς για να δώσουν νόημα στην ύπαρξή τους. Και ούτε εκδόθηκε για να δηλώσει ότι όποιος ακούει αυτά κι εκείνα ή όποιος πηγαίνει εκεί κι εκεί είναι για φτύσιμο. Αντίθετα εκδόθηκε από κάποιους που ακούνε (και) rock, γουστάρουν να διασκεδάζουν, γουστάρουν την επικοινωνία, τις φάσεις που γίνονται συλλογικά. Κοινό μας χαρακτηριστικό πάντως δεν είναι η μουσική που ακούμε, αλλά ο τρόπος ζωής και η στάση μας στην καθημερινότητα.

Θέλουμε να αλλάξουμε την καθημερινότητά μας, γουστάρουμε την κοινωνική ελευθερία, δεν γουστάρουμε το καθημερινό βωρο και τα αφεντικά, γουστάρουμε τις ισότιμες σχέσεις, δεν γουστάρουμε τους μπάτσους και τους μπράβους, γουστάρουμε να καθορίζουμε τις ζωές μας εμείς για μας στη δουλειά τη διασκέδαση, το σπίτι, το δρόμο... γουστάρουμε να κινούμαστε ελεύθερα και αυθόρμητα στην πόλη που ζούμε.

Η μπροσούρα αυτή λοιπόν απευθύνεται σε κάποιους που δεν είναι ευχαριστημένοι από αυτά που βλέπουν γύρω τους (μιας και οι ευχαριστημένοι συνήθως είναι με τους "απο πάνω"). Κι έχει απλά ένα σκοπό: να πει ότι αν καθοριζόμαστε από το τι μουσική ακούμε ή το σε ποιά μαγαζιά πηγαίνουμε το βράδυ, τίποτα δεν πρόκειται να γίνει διαφορετικό, καλύτερο. Κι αν αυτό σε κάποιους ακούγεται ρομαντικό ή αστείο, υπάρχει μια πραγματικότητα που λέει ότι:

οι ταμπέλες και οι ταυτότητες μοιράζονται καθημερινά από τα media, η λέξη "επαναστατικό" φοριέται αβασάνιστα στο καινούργιο σαμπουάν, η αντίσταση μπορεί να γίνεται μπροστά απ' το πικάπ ακούγοντας ICE - T...

(χωρίς τίτλο, σελ. 4 - 5)

Σάββατο βράδυ. Δύσκολη βδομάδα. Η επιλογή συνήθως είναι μία. Συναυλιαδικο ή bar, με πόρτα ή χωρίς, κυριλέ και μη, in όμως πάνω απ' όλα.

Χώροι που δίνουν ταυτότητα, ή μάλλον σφραγίζουν την ταυτότητα που εδώ και χρόνια έχουμε πάρει.

Σφραγίδες επί σφραγίδων, μέχρι να σβήσεις, να ξεχάσεις ποιός είσαι, και να γίνεις σαν όλους τους άλλους.

Τι νόημα μπορεί να έχουν όλα αυτά;

Έχουν ένα νόημα, αρκεί να θέσουμε τα απλά ερωτήματα, γιατί ο κόσμος συρρέει στα bar, γιατί τα γκρουπ στην πλειοψηφία τους στηρίζουν τα high rock και όχι μόνο μαγαζιά, γιατί τα funzips επίσης στην πλειοψηφία τους θυμίζουν οδηγούς αγοράς δίσκων.

Η απάντηση που λαμβάνουμε στο πρώτο ερώτημα είναι η ανάγκη για επικοινωνία. Δεκτή κατά μια έννοια αλλά όχι επαρκής.

Δεκτή γιατί ο κόσμος βγαίνει από το σπίτι του με την ανάγκη να μιλήσει, ανεπαρκής όμως γιατί αυτό σπάνια συμβαίνει. Όχι ότι η κοινωνία στα καλά του καθουμένου βουβάθηκε, αλλά πολύ απλά η ανάγκη για επικοινωνία ικανοποιείται (;) με το υποκατάστατο του bar. Κάπου εδώ αρχίζει μια άλλη ιστορία, που έχει να κάνει με το κατά πόσο όλα αυτά μπορούν να σε καθορίζουν στην καθημερινή σου ζωή, μέχρι και σε ποιό βαθμό το bar υποκαθιστά την ανάγκη για επικοινωνία ή η επικοινωνία υποκαθιστά την ανάγκη για bar.

Και σίγουρα ο καθένας βάζει τους δικούς του όρους σ' αυτό το παιχνίδι, μόνο που υπάρχουν και κάποιοι απαράβατοι κανόνες από αυτούς που στήνουν το παιχνίδι. Και αυτοί δεν είμαστε εμείς.

Είναι οι άλλοι. Εκείνοι οι τύποι που σκεφτήκανε ότι ο Ice - T και οι Rage against the machine, μπορεί να είναι το κερασάκι στην τούρτα του MTV, πάντα στα πλαίσια της πολυφωνίας και του πλουραλισμού της μουσικής ενημέρωσης.

Στίχοι που μιλάνε για συγκρούσεις με την αστυνομία, video - clip που δείχνουν συγκρούσεις με την αστυνομία, είναι σαφώς πιο ακίνδυνα από αληθινές συγκρούσεις με την αστυνομία. Ειδικά όταν προβάλλονται από την τηλεόραση, αποσιωπώντας το τι προηγείται και τι ακολουθεί αυτή τη σύγκρουση.

Αυτό πουλάει, αυτό προβάλλεται. Για την ακρίβεια πουλάει σε όλους εμάς, που δεν ακρούμαστε στις τσιχλόφουσκες της Madonna και στο θείο κορμί του M. Jackson, αλλά ενδιαφερόμαστε να το ψάξουμε και λίγο παραπέρα. Αλλά τώρα πια δεν χρειάζεται να ψάξουμε. Ψάχνουν οι εταιρείες για εμαςπριναποεμάς και χωρίζεμας.

Είσαι αντιρατσιστής; Δέκα δίκτοι των Public Enemy αρκούν για να δηλώσουν την αντίθεσή σου στο ρατσισμό. Με τριάντα χιλιάδες δραχμές, ε, τι,; τσάμπα αντιρατσιστής; - μπορείς να πείσεις τα ντουβάρια ότι ο ρατσισμός είναι κακό πράγμα.

Να έχεις ή να είσαι; Αυτό που επικρατεί είναι το να έχεις. Να έχεις πολλούς και σπάνιους βέβαια δίσκους.

Περιοδικά γναλιστερά που να σε ενημερώνουν γι' αυτούς τους δίσκους.

Ραδιοσταθμούς που θα σου πουν την τελευταία κυκλοφορία σε μοναδική διαγαλαξιακή αποκλειστικότητα, μαζί βέβαια με δέκα διαφημίσεις που σου προτείνουν που να διασκεδάσεις το βράδυ.

Διασκέδαση βραδυνή, γιατί τη μέρα όλοι δουλεύουμε για να αποκτήσουμε όλα τα παραπάνω.

Αυτοί είναι οι νόμοι της κοινωνίας, αυτοί είναι οι νόμοι της αγοράς. Σκυλάς, καρεκλάς, ροκάς, κυριζοφλωράς, δεν έχει σημασία. Κρίνεσαι από αυτά που έχεις.

...

Αυτός είναι ο δρόμος που τραβάνε φυσικά και τα γκρουπ στην πλειοψηφία τους.

Ένας δρόμος που περνάει από την ξεφτίλα του WEST, το χαϊλίκι του ΡΟΔΟΝ και την κλισαρισμένη "rock 'n' roll αλητεία" του AN.

Η απάντηση πάντα ίδια: Δεν υπάρχουν χώροι να παίξω μουσική και ως εκ τούτου αναγκάζομαι να παίζω στα κωλομάγαζα, όπου συν τοις άλλοις περνάω τα μηνύματά μου και σε περισσότερο κόσμο.

Μόνο που, ρε παιδιά, κάτι τύποι λένε ότι το μέσο είναι το μήνυμα, κι επειδή τους πιστεύουμε, στην προκειμένη περίπτωση το μήνυμα είναι τα μαγαζιά.

Άλλωστε αν είναι τόσο απλά τα πράγματα, να γίνουμε όλοι συντάκτες στην Ελευθεροτυπία ή δημοσιογράφοι στο Mega, για να ακούει όλη η κοινωνία τα όμορφα ή άσχημα πράγματα που έχουμε να της πούμε.

Από την άλλη, αν στο ερώτημα "που να παίξω μουσική" η απάντηση που κυριαρχεί είναι "παίξε στο Ρόδον", στο ερώτημα "που να βρω δουλειά" η απάντηση είναι "γίνε δημόσιος υπάλληλος ή στήσε κώλο".

Ποιά θα μπορούσε όμως να είναι η "άλλη" απάντηση, πέρα κι έξω από τα μαγαζιά, χωρίς μπράβους στις πόρτες, χωρίς σταριλίκια και χαμόγελα α λα oulodent επί σκηνής, χωρίς κανένα ειδικό διασκέδασης ανάμεσά μας;

Αυτή η φροντίδα αφήνεται κύρια στην κρίση αυτού που διαβάζει αυτή τη μπροσούρα αλλά κι αυτού που δεν τη διάβασε, στην κρίση του ανώνυμου "καλλιτέχνη" και "θεατή", σ' όλους εμάς που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είτε ενεργητικά, είτε παθητικά, στηρίζουμε τη high-rock βιομηχανία.

...

Άλλωστε όλη αυτή η κριτική που γίνεται στη ροκ βιομηχανία, δεν έχει να κάνει με μια κριτική στην κοινωνία του θεάματος - αυτή έτσι κι αλλιώς έγινε εδώ και 30 χρόνια, το πόσοι και πώς την κατάλαβαν είναι άλλο ζήτημα - αλλά με την ανάγκη κάποιων

ανθρώπων να μιλήσουν, να αρθρώσουν ένα λόγο πέρα απ' αυτόν του Rock Fm και του OZ.

Έτσι απλά, επειδή η μόχα από τα σκυλάδικα και τα μαγαζιά της παραλίας έφτασε και στα ροκάδικα ή όπως αλλιώς λέγονται, έφτασε τόσο κοντά μας, όντες ροκ νεολαίοι και μη, που η μοναδική επιλογή ήταν να κλείσεις τη μύτη σου και να πεις όσα οι συνθήκες σου επιτρέπουν να πεις.

Να αρνηθείς αυτό το γκούλαγκ που υπάρχει, και να βάλεις το μυαλό σου να σκεφτεί, τι το ζωντανό και υγιές μπορεί να υπάρξει μέσα σ' αυτή τη γερασμένη, μέσα κι έξω, νεκρόπολη. Γιατί, όπως και να 'χει, δεν υπάρχουν αντι-ροκ προτάσεις ή αντι-Ρόδον προτάσεις.

Υπάρχουν προτάσεις ζωής, που είτε λέγονται συναυλίες στο δρόμο, στους σταθμούς των τραινών, σε γέφυρες ανισόπεδων διαβάσεων, είτε λέγονται αυτοδιαχειριζόμενοι πολιτιστικοί χώροι, έχουν να κάνουν, από την μια, με την ίδια μας την καθημερινότητα πάνω απ' όλα, απ' την άλλη, νιώθουμε ότι περιορίζουμε χαρακτηριζόντάς τες ως αντι-ροκ. Γιατί ... η ζωή μας είναι κάτι παραπάνω από μια απάντηση στο Ρόδον και στο κάθε Ρόδον.

(σελ. 7)

Δε γουστάρουμε τη μόστρα, τη μαγκιά, την ψευτιά, τις μόδες, τις εισόδους, τους νταβάδες, τα "έτσι πρέπει" και "έτσι είναι", τους εμπόρους των ανθρώπινων σχέσεων, τους εμπόρους των αναγκών μας (για μουσική, χορό, επικοινωνία), τους εμπόρους της διαφορετικότητάς μας (αν τελικά είμαστε διαφορετικοί), τα σεξουαλικά πρότυπα που μας πουλάνε, την αγοραπωλησία, τη διαφήμιση, τις δημόσιες σχέσεις, το κενό που αφήνει η υπερκατανάλωση, το αίσθημα ότι τα έχεις δει όλα...

Γουστάρουμε την παρέα, τα πάρτυ από μας για μας, τις συναυλίες στις πλατείες, τα γκράφιτι, την επικοινωνία, τη φιλία, το χαβαλέ, τον έρωτα, τη μουσική, το χορό, την έκφραση, τη δημιουργία, γουστάρουμε να έχουμε πράγματα να δώσουμε και πράγματα να πάρουμε...

(σελ. 16, οπισθόφυλλο)

Αυτή η μπροσούρα γράφτηκε από κάποιους που ζούσαν πριν το κατακλυσμό. Από κάποιους που ψάχνανε σαν πρεζάκηδες τα fm για να βρουν κάποιον ερασιτεχνικό με "ροκιές".

Που τις πέντε ή έξι ροκ εκπομπές των κρατικών ραδιοφώνων τις έγραφαν σε κασσέτα, γιατί παίζονταν πάντα άγρια μεσάνυχτα.

Που τις συναυλίες τις γνώρισαν ταυτισμένες με τα ντου.

Που άνοιγαν τα μπάσσα και έκλειναν τα πρίμα, για να είναι πιο βρώμικη η μουσική.

Που...

Και μετά ήρθε ο κατακλυσμός.

Δεν έγιναν μόνο οι μοτοσυκλέτες πολύχρωμες και πλαστικές. Έγιναν όλα.

Πρωτοπόροι οι πασόκοι. Οι πρώτες συναυλίες ήταν αυτές του "ελληνικού ροκ".

Η πρώτη μεγάλη συναυλία με ξένα γκρουπς, το "Live in Athens", το 1985. Αμφότερες διοργανωμένες από το υπουργείο πολιτισμού.

Το 1987 ήρθαν τα "ελεύθερα ραδιόφωνα". Τα ραδιόφωνα της ελεύθερης οικονομίας.

Οι δωρεάν συναυλίες του Έβερτ. Το Ρόδον. Οι ανεξάρτητες εταιρείες. Το MTV. Ο Rock FM. Οι δικοί μας stars. Τα cd. Το west. Τα αφιερώματα. Οι σπόνσορες. Τα τετράχρωμα φανζίνς. Τα πληρωμένα από τις εταιρείες εξώφυλλα.

Και το ροκ πάει Μέγαρο.

Κάποιοι κονόμησαν. Κάποιοι έγιναν διάσημοι. Κάποιοι έγιναν ειδικοί. Κάποιοι έφυγαν.

Κάποιοι χάθηκαν.

Αλλά εμείς έχουμε σαλτάρει.

Κάποιος, από άγνοια (ζοφερή...) και προσήλωση στον τύπο των λόγων, θα υπέθετε ότι τελικά όλη αυτή η εναντίωση στον εμπορευματοποίηση της ροκ μουσικής (ή/και της διασκέδασης) δεν ήταν τίποτα περισσότερο απ' την απεγνωσμένη διαμαρτυρία κλαποιων μαστόδοντων του rock underground, που η ίδια η "φυσική εξέλιξη" ξεπερνούσε. Όποιος, όμως, έχει επίγνωση του τι είναι η (καπιταλιστική) οικονομία του "ελεύθερου χρόνου" και, επιπλέον, έχει συνείδηση της ιστορικότητας που έχουν οι εξελίξεις στις κοινωνικές σχέσεις και στα ήθη, μπορεί να αναγνωρίσει στα πιο πάνω, που είναι αντίλαλος της πιο ισχυρής ανομίας της villa amalias, μια θέση μάχης. Στην πράξη, μέσω του παραδείγματος της villa ή και ανεξάρτητα απ' αυτό, απ' την δεκαετία του '90 ως τις μέρες μας, η αποφασιστική άρνηση της εμπορευματικής μεσολάβησης, επρόκειτο να απλωθεί παντού, σίγουρα στις πιο έντεχνες εκφάνσεις της διασκέδασης. Όχι μόνο στην punk ή την ροκ αλλά και σε πολλά άλλα είδη μουσικής· και επιπλέον στο θέατρο (διάφορες μη εμπορευματικές θεατρικές ομάδες δημιουργήθηκαν μέσα ή γύρω απ' την villa αλλά και άλλες καταλήψεις), στον κινηματογράφο (υπήρξε μια τέτοια ιδιαίτερα προσεγμένη πρωτοβουλία και μέσα απ' την villa)· ως τα κόμικς και το γκράφιτι: η άρνηση της εμπορευματικής ("καλλιτεχνικό" δικαίω) αφομοίωσης και των ανάλογων συμβιβασμών δημιούργησε έναν εκτεταμένο (και ασύνδετο...) "ανεπίσημο" κόσμο, όχι μόνο καλλιτεχνικής δημιουργίας αλλά (θα τολμούσαμε να πούμε) στράτευσης, περισσότερο ή λιγότερο συνειδητής, σ' αυτά που εύκολα διαβάζονται μετά το "γουστάρουμε..." του πιο πάνω αποσπάσματος, αλλά θα μπορούσαν να είναι επίσης περιεχόμενα σ' ένα ιδιαίτερα μαχητικό, πολεμικό, ευρύτατης συλλογικότητας και συμμετοχής μανιφέστο. Η ριζική ανομία της villa amalias λοιπόν

μπορεί να αποκτήσει ολόκληρο το νόημα και την αξία της, εάν τοποθετηθεί μέσα στο αόρατο μεν αλλά κρίσιμο πεδίο μάχης, σε ότι αφορά την εμπορευματοποίηση / φετιχοποίηση του "ελεύθερου χρόνου", που ήταν χρονικά η δεκαετία του '90 και το μετά απ' αυτήν. Κανείς δεν θα υποστήριζε (όχι εμείς εδώ πάντως!) ότι με εμπροσθοφυλακή το "ξεκαθάρισμα" της villa κερδίσαμε τον πόλεμο. Όχι. Χάσαμε και μάχες ακόμα - που θα μπορούσαμε και έπρεπε να έχουμε κερδίσει. Παρά την (απαραίτητη!) αυστηρότητα έλειψε η βαθύτερη συνείδηση· και σε ορισμένες περιπτώσεις η διάρκεια, η συνέπεια και ο αυτοέλεγχος των εγωισμών. Αυτό όμως δεν πρέπει να συσκοτίσει εκείνο που ήταν το κεντρικό απ' την πρώτη στιγμή της punk κατάληψης, στην λεωφόρο Αμαλίας, το 1989, και μεταφέρθηκε ύστερα στην κατάληψη της Αχαρνών και Χέυδεν, το 1990: η αυτοαξιοποίηση του καθημερινού χρόνου, το σαμποτάζ στα εμπορευματικά, φετιχιστικά, αλλοτριωτικά και αυτοκαταστροφικά ήθη και έθιμα της κατανάλωσης. Ακόμα κι αν τα συλλογικά εγχειρήματα του είδους villa (και όχι μόνο - όλα τα συλλογικά εγχειρήματα!!) κάνουν "κοιλίες" (μερικές φορές βαθιές και ανεπίτρεπτες), η αξία τους βρίσκεται πάντα στο ύψος που τοποθέτησαν την στιγμή της γέννησής τους τον "πήχυ" / αιτία ύπαρξής τους. Απ' αυτή την άποψη το εγχείρημα "villa", που αρχικά αιφνιδίασε τον στενό κύκλο των καταλήψεων στέγης καθώς πήγε την απαλλοτρίωση των εγκατελειμένων απ' το κεφάλαιο κτιρίων μακρύτερα απ' το δικαίωμα - στη - στέγαση (όπως είχε διαμορφωθεί ως τότε) βάζοντας ρητά και κατηγορηματικά το ζήτημα (γενικά) του ελεύθερου χρόνου και (ειδικά) της μουσικής, έχει υπάρξει στη στοχοθεσία του κατάκτηση του ανταγωνιστικού κοινωνικού κινήματος στο ελλαδιστάν· κατάκτηση ακόμα και πέρα απ' το κίνημα. Ένα είδος "μέτρου προθέσεων και δυνατοτήτων", τέτοιο που μόνο πάνω

απ' αυτό επιτρέπεται κανείς να κινείται.

Πριν 20 χρόνια η τωρινή ομιλούσα κεφαλή του υπουργείου δημόσιας τάξης ήταν ένας δεξιός τριαντάρης, μεσαίο στέλεχος της ν.δ.... Και, προφανώς, ο “ελεύθερος χρόνος” του ήταν μοιρασμένος μεταξύ κόμματος και κατανάλωσης· ό,τι κατανάλωναν οι δεξιοί, ίσως οι και καλά πιο “εκλεπτυσμένοι” και “φιλελεύθεροι” γιάπηδες... Σκατά πολυτελείας δηλαδή. Ήταν στην απέναντι μεριά: στη μεριά των “νόμων της αγοράς”, στη μεριά των μαγαζιών - με - “πόρτα”, στη μεριά της μόστρας και του life style, στη μεριά της καριέρας και της εξαχρείωσης. Πέρασαν τα χρόνια, ο πολιτευτής σκαρφάλωσε στην κομματική ιεραρχία, και έφτασε σε ψηλό κλαρί. Έγινε βιτρίνα πρώτης μισθολογικής στάθμης. Κι απο εκεί είδε επιτέλους την χρόνια ανομία και το εργαστήρι της! Άργησες κυρ Δένδια, άργησες!! Ακόμα κι αν μερικοί τωρινοί “φίλοι” της villa είναι κι αυτοί, στην ουσία, στην απέναντι μεριά, η “ανομία” της απλώθηκε εν τω μεταξύ, όσο εσύ έγλειφες τον Κ. Καραμανλή τον Β και τα λοιπά. Κι ενώ η διαχείριση της κρίσης προσφέρει στο

νόμο και την τάξη “σου” (νόμο και τάξη του καπιταλισμού, του εμπορεύματος, της εκμετάλλευσης των πάντων) ακόμα μεγαλύτερα περιθώρια σκληρότητας, η αντιπαράθεση έχει παρελθόν μακρύ, έχει ιστορικό βάθος, έχει παρόν, έχει και μέλλον. Τίποτα “προσωπικό”: δύο κόσμοι διαφορετικοί, δυο κόσμοι αντίπαλοι.

Που σημαίνει κυρ υπουργέ: ακόμα κι αν ο κόσμος σου, ο κόσμος του χρήματος, της αυτοκαταστροφής, της προτυχίας και της ρηχότητας δεν χάσει, όμως ούτε θα κερδίσει οριστικά. Που σημαίνει: ακόμα κι αν πρόκειται να κουβαλάμε τις τέτοιες “ανομίες” μας σαν σημάδια στα μυαλά και στα κορμιά μας, ακόμα κι έτσι ο κόσμος σου δεν θα ησυχάσει απ' αυτές. Ακόμα κι αν τα “εργαστήρια τέτοιων ανομιών” μείνουν μόνο στις χειρονομίες, στις ανάγκες και στις επιθυμίες μας, πάλι δεν θα έχετε ξεμπερδέψει κύριε.

Κατά βάθος είμαστε πολύ περισσότερο άνομοι απ' ότι εσύ και το παρακράτος σου μπορείτε να φανταστείτε, κύριε υπουργέ μας. Κι αν δεν είμαστε αρκετά καλοί στις τέτοιες ανομίες, θα έρθουν άλλοι ακόμα καλύτεροι.

Μετά το τέλος της κρούσης, Εμφανική σιωπή
Σιωπή ανατριχίλα και γουρλωμένα μάτια
έτοιμα να πεταχτούν έξω!
Εκατοντάδες ζευγάρια γουρλωμένα μάτια...
Και αυτός εκεί... στο ίδιο πάντα σημείο,
με όλους τους προβολείς στραμένους πάνω του
το μαχαίρι έσταζε ακόμα...

(.....)
γύρω του είχε σχηματιστεί μια λίμνη αίματος...
και αυτός, στο κέντρο της, με αργές αλλά σταθερές κινήσεις,
σήκωνε ψηλά το τρόπαιο του...
Η έκφραση της απίδιας αντικατέστησε
την έκπληξη στο πρόσωπο του...
Καίταξε το τομάρι του και αναρωτήθηκε:
αυτό... κάποτε... ήμουν εγώ; ;"
και έστεκε εκεί μπροστά μας, γυμνός
ολογυμνός δίχως καν δέρμα...
Δεν πίστευα στα μάτια μου,
ήμουν όμως σίγουρος για ένα:
η παράσταση αποκτούσε επιτέλους ενδιαφέρον!
καθώς ο ίδιος κατέβαινε από τη σκηνή
και πρόσφερε το μαχαίρι...
Μια δεύτερη κρουγή
- τρόμου και ανακούφισης -
ένα δεύτερο τομάρι
έρθηκε με πάταγο το πρώτο,
εκεί στο κέντρο της σκηνής.
Και τρίτη κρουγή
- ανακούφισης -
συνοδεύτηκε από τρίτο τομάρι
που με τη σειρά του θρήκε τα υπόλοιπα,
στο κέντρο της σκηνής.
και τέταρτο, και πέμπτο και έκτο,
και δέκατο, και εικοστό πέμπτο, και
πεντηκοστό, και πενήκοστο έβδομο...
Δίχως κρουγές δίχως πόνο
- με ανακούφιση ΜΟΝΟ!
το χάρμα καλλιτέχνη - κοινού
δεν γεφυρώθηκε - ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΕ!
Όλοι μας, ταυτόχρονα θεατές και πρωταγωνιστές
της δικής μας μοναδικής παράστασης
χωρίς σκηνή,
αφού αυτή κάρηκε μαζί με το γλοιώδη περίθλημα μας

Ολόγυμνοι, δίχως καν δέρμα...
Χωρίς φόβο, ανασφάλειες και υποκρισία.
Μόνο με την ψυχή μας απελευθερωμένη
Κάποιος έπιασε τ' ακορντεόν
και κάποιος τη φλογέρα
ένας τρίτος το τραγούδι
κάποιοι σύραν το χορό
κάποιοι συζήτησαν
κάποιοι κάναν έρωτα
κάποιοι σκουπίσαν τα μαχαίρια
κι αφού χαρήκαμε όλοι μαζί
την ηδονή της λευτεριάς μας
και πριν ακόμα οι φλόγες της σκηνής ηρεμήσουν
και το αίμα της πλήξης στεγνώσει
Ξεχυθήκαμε στους δρόμους
με μοναδικό σύνθημα τον χτύπο της καρδιάς
που σκέπασε όλους τους ήχους
της βιομηχανοποιημένης μεγαλούπολης.
Όλοι μαζί με τα μαχαίρια στα χέρια
και έναν και μοναδικό κοινό σκοπό
να πνιξουμε τον κόσμο της πλήξης
στο ίδιο του το αίμα !

**Τον Οκτώβρη του 1993, μία
ομαδοποίηση ατόμων από
διάφορες συλλογικότητες
προχωρά στην κατάληψη
του ραδιοφωνικού σταθμού
Rock FM στην Αθήνα -μία
αναβαθμισμένη δράση για
την εποχή εκείνη. Τα κείμενα
που διαβάζονται στον αέρα,
σύντομα κυκλοφορούν
και σε μορφή μπροσούρας.
Παρουσιάζουμε ενδεικτικά
κάποια από αυτά:**

ΠΙΛΟ ΕΙΛΑ ΚΕΙΤΕΝΟ.

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Ανήκουμε στο χώρο των ΜΜΕ. Είμαστε μέρος του γενικευμένου ψεύδους, ιλλουστράσιόν και κενοί. Δεν ωθούμαστε σε πράξεις ζωής, δεν ωθούμε σε πράξεις ζωής. Αρνούμαστε να αναδείξουμε την πραγματικότητα γιατί δεν μας ενδιαφέρει αλλά ούτε και μας συμφέρει."

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Είμαστε μέρος του θεαματικού κόσμου και αναπαράγουμε τις ιδιότητες του. Ως ύπαρξη είμαστε αυτοσκοπός και προσφέρουμε καθησυχαστική αυτάρκεια. Οδηγούμε ανθρώπους στην κατανάλωση ιδεών και εμπορευμάτων και όχι στην αυτενέργεια."

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Προκαλούμε την ιδιώτευση και όχι τη συνειδητή και τη δημιουργία συλλογικοτήτων. Μας χαρακτηρίζει η θολούρα, ο στομωμένος λόγος και η ανειλικρίνεια."

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Είμαστε δεσμευμένοι, υποταγμένοι στο μέσο που χρησιμοποιούμε και συνειδητά μισούμε την αλήθεια. Αλήθεια για μας είναι η πολυφωνία, αρκεί να μην το παρατραβάμε."

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Είμαστε σκυλιά που κουνάμε τις φρεζιανές ουρές μας στους αιθέρους μπας και μας ρίξουν κανα κόκκαλο παραπάνω για να χορτάσουμε τη λυμμασμένη ματαιόδοξη ιδιοσυγκρασία μας."

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Είμαστε οι τσαρλατάνοι του ραδιοφώνου και αν έχουμε ξεχάσει να ξεπουλήσουμε κάτι, το κάνουμε γιατί δεν έχει πίσσει ακόμα καλή τιμή στην αγορά. Θέλουμε ακλουθητές, οπαδούς, χειροκροτητές και συμφωνούντες."

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Είμαστε παράσιτα όπως κι όλο το υπόλοιπο σκυλλοοί των media, από εσάς τα παίρνουμε κορόιδα και σας ευχαριστούμε."

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Θέλουμε να γίνετε το μεγάλο υπάκουο κατάδι που ακόμα και ο Χριστός ο ίδιος αναζητούσε. Είμαστε οι θεοί της λήθης και του ψεύδους, ελάτε μαζί μας."

Αν όλους αυτούς που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα τους έπιανε κρίση ειλικρίνειας θα έλεγαν: "Γεννηθήκαμε ηττημένοι και θα παλέψουμε με νύχια και με δόντια, με κάθε μέσο για να μη μας στερήσει κανείς αυτή την ήττα."

Αν όλοι αυτοί που δουλεύουν στο ROCK FM αλλά και στα media γενικότερα καταλαμβάνονταν από μια κρίση ειλικρίνειας αυτά θα έλεγαν.

Όταν περπάτας στον δρόμο ή ξυनेεις το κεφαλι σου, όπως ο ταδε στο VIDEO-CLIP ή είσαι ο δεινα που ξυनेει το κεφαλι του (καθώς διαλέγει μια μαρκα μπυρας) όταν μενεις μονος πανω στην λεκανη και είσαι τότε αληθινος αν ζεις τον εαυτο σου να γεζει (δηλαδή αν ενω γεζεις δεν φανταζεσαι οτι περπατας) δηλαδή καμια γιγαντοσφια δεν έχει πλασαρει ακόμα τροπους χεισιματος(εικονες τροπου αποδευσης) οτι που κανει διαμεσου ενος ανυπαρκτου και πανταχου παροντα Αλλου-ε, αυτη τη φορα γεζει(οπως τότε στην λεκανη)αυτον τον Αλλο. Εξί το πρωι που θα σε λοξοκοιταξει το αφεντικο σου κανε καταληψη στο χωρο δουλειας,ζητα κατι που δεν μπορουν να στο δωσουν(ζητα το εσυ, ο Αλλος ξερειει οτι είναι ανικανος να ζητησει οτιδηποτε)και τότε ζαρτο μονος σου ή μαλλον φταιχτο μαζί με τους υπολοιπους, και αμεσως κατι ακομη.

Να ξερειεις παντως οτι το αφεντικο σου θα ερθει με συνο-δεια εναν αλλο κι εναν μπατσο για να σταματησει αυτην την δημιουργια.Ενας Συνδικαλιστης θα πει οτι δεν πρεκει να δημιουργουμε την ζωη μας ολοι μαζί απο μονοι μας αφου μπο-ρουμε να,ζητησουμε λεφτα και 1 ωρα δωρεαν κινηματογραφο. Ενας δικαστης θα πει οτι είναι αδικο να στεναχωρουμε το αφεντικο μας. "Ο Πατερας κι η Μητερα, οτι είναι ασχημο να μην εχουμε τρο-πους(να μην εχουμε τον τροπο να αντεχουμε την ασχημια) που μοιαζει με γιγαντιο καυλωμενο κεος και έχει δυο κωνικαρδες γι αρχιδια που τραφουν, "MASS" η μια, "MEDIA" η αλλη, θα πει διαταζοντας: "Μην κοιτατε ο ενας τον αλλο, μην μιλατε ο ενας στον αλλο μην υπαρχετε ο ενας για τον αλλο. Να κοιτατε ο καθενας ξεχωριστα εμενα. Εγω θα σας δωσω εναν Αλλο"

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΝΑ ΕΙΣΑΙ Ο ΤΕΡΑΤΟΚΤΟΝΟΣ

Οκτωβρης '89 Εωλογες

THIS IS NOT ENOUGH! *

Το Ηχητικό Ξέσπασμα κλείνει αισίως έναν χρόνο ζωής, και με το κείμενο αυτό θέλουμε να πούμε πέντε πράγματα για το πώς βλέπουμε να περιπλέκονται το punk, η αυτοοργάνωση και ο αγώνας σ' όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής.

Είναι αλήθεια ότι αυτό που μας ένωσε είναι η αγάπη μας για το punk και την αυτοοργανωμένη έκφραση γενικότερα, και συνεχίζουμε να βρίσκουμε νόημα σε μια κουλτούρα που επιλέγει να εκδηλώνεται αντιεμπορευματικά, μακριά από κάθε είδους «ειδικούς» και σε μόνιμη αντιπαράθεση με τον κόσμο του θεάματος και της πολιτισμικής βιομηχανίας. Ωστόσο, την ίδια στιγμή αναγνωρίζουμε πως δεν πρόκειται ν' αλλάξουν και πολλά αν περιορίζουμε τη δημιουργικότητά μας μονάχα στους όρους διεξαγωγής μίας μουσικής συναυλίας. Αυτή η ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα, η οργή και η ένταση που ξεπηδάνε από τις νότες και τις κραυγές μας, καθώς και η διάχυτη συντροφικότητα και το συλλογικό κέφι που χαρακτηρίζουν τους χορούς μας, δεν πρέπει να παύουν με τη λήξη του live' πρέπει να μεταφέρονται κι έξω από τα τείχη μιας κατάληψης ή ενός στεκιού, στους μικρο-ανταγωνισμούς που βιώνει ο καθένας και η καθεμιά μας. Γιατί το κοινό χαρακτηριστικό μας δεν μπορεί να είναι μόνο η μουσική που ακούμε ή οι στυλιστικές μας επιλογές, αλλά πρωτίστως ο τρόπος ζωής και η στάση μας στην καθημερινότητα.

Οι στίχοι των τραγουδιών που ακούμε εδώ μέσα, πολλές φορές καταφέρονται ενάντια στις αφόρητες συνθήκες εργασίας που βιώνουμε, στη μοναξιά που μας κατατρέχει μες στην

έρημο της μεγαλούπολης, στην ασφυκτική συνθήκη που δημιουργεί ένα κράτος που καθημερινά αβαντάρει τον εθνικισμό, τον ρατσισμό κ.ά. Όλα αυτά, όμως, δεν είναι απλές ρίμες που τραγουδάμε -είναι οι αφορμές για να εισάγουμε νέες αξίες και συμπεριφορές στην καθημερινότητά μας, για να έχουμε μία παρουσία στα κοινωνικά δρώμενα είτε με συλλογικούς όρους, είτε και με την ατομική μας συμπεριφορά. Οι στίχοι αυτοί σημαίνουν ότι φεύγοντας από εδώ μέσα, ο καθένας κι η καθεμιά μας θα επαναπροσδιορίσει τον τρόπο με τον οποίο αντιδρά μέσα στις σεξουαλικές και φιλικές του σχέσεις 'θ' απαντήσει μ' άλλον αέρα στον τσαμπουκά του κάθε αφεντικού' θα φροντίσει να εκφράσει και με υλικούς όρους την απέχθειά του για τον στρατό' θα φτύσει τις οικογενειακές αξίες και τη σιγουριά και ασφάλεια που υπόσχονται' θα συγκροτήσει τυπικά ή άτυπα δίκτυα αλληλεγγύης με άλλα υποκείμενα που το έχουν ανάγκη' και χίλια δυο άλλα πράγματα που δεν θα τα σκεφτούμε εμείς ούτε μπορούμε να τα υποδείξουμε, αλλά θα προκύψουν αβίαστα όταν ο συλλογικός νους μπει σε λειτουργία.

Αυτό που λέμε στην τελική, είναι ότι δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε στο ότι έχουμε δημιουργήσει (ως έναν βαθμό) τις κινηματικές υποδομές που μπορούν και στηρίζουν την αυτοοργανωμένη έκφραση

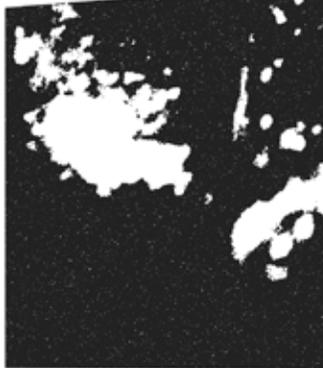
*Τίτλος τραγουδιού των Βρετανών anarcho-punks Conflict.

έξω κι ενάντια στις κυρίαρχες θεσμίσεις του κέρδους και του εμπορεύματος, γιατί αυτό έχει αποδειχθεί πως εύκολα μπορεί να οδηγήσει στο στυλιζάρισμα της αμφισβήτησης, σε μία «κοινωνία μες στην κοινωνία». Ας μην επαναπαυόμαστε σε πεπατημένες συνταγές, αλλά ας πειραματιστούμε με νέα (ή ξεχασμένα) ζητήματα αισθητικής μορφής, υπέρβασης συγκεκριμένων επικοινωνιακών κωδίκων και επανανοηματοδότησης της σχέσης «πολιτικού» και «πολιτισμικού». Μπορούμε να γράφουμε μία προκήρυξη διακατεχόμενες από την ίδια δημιουργική έξαψη που έχουμε όταν σκαρώνουμε ακόρντα; Μπορούν οι συναυλίες μας να ξεφύγουν επιτέλους από ένα απλό μέσο συλλογής χρημάτων «για καλό σκοπό», αλλά ν' αποκτήσουν την αυταξία που χαρακτηρίζει και μία πολιτική εκδήλωση; Μπορούν οι συνελεύσεις μας να ξεφύγουν από τη μιζέρια και την επαναληπτικότητα που τις χαρακτηρίζει, και να θυμίζουν τζαμάρισμα καλοπροβαρισμένης μπάντας;

Για μας το ζήτημα παραμένει πάντα το ίδιο: να μην καταντήσουν οι δομές μας αυτό-συντηρούμενες νησίδες στο περιθώριο της κοινωνίας, αλλά να αποτελέσουν το επίκεντρο της κοινωνικής αλλαγής.

Κι έχουμε όλη την όρεξη ν' ασχοληθούμε ώστε αυτό το όνειρο να γίνει πράξη.

Το κείμενο αυτό διαβάστηκε από το μικρόφωνο και μοιράστηκε στον κόσμο κατά τη διάρκεια της συναυλίας των Bordger/Πάνω απ' το Πτώμα μου τον Οκτώβρη του 2023.

Όσοι από μας θέλουν ας τραβήξουν στα μαγαζιά να αγοράσουν διασκέδαση, έρωτα και στυλ. Όσοι από μας θέλουν ας τραβήξουν στις συναυλίες να εκπληρώσουν τις ματαιοδοξίες τους ή να αγοράσουν είδωλα. Όσοι από μας θέλουν ας χώσουν τα κεφάλια τους στα κομπιούτερ να ζήσουν το μηχανικό έρωτα, γιατί είμαστε ανίκανοι από την πολλή αγάπη για την πάρτη μας, να δούμε την αξία του πραγματικού έρωτα.

Όσοι θέλουν ας χώσουν τα μυαλά τους στο ατομικό τους μπλέντερ, που χαρίζει ο ξέφρενος ρυθμός της μηχανής που κλέβει τις ψυχές μας.

Όσοι θέλουν ας συνεχίσουν να κολλάνε το κατευθυνόμενο αυτί τους στο κάθε αστικό ραδιόφωνο, που μας λέει πόσο μάταια είναι η προσπάθεια να μην είμαστε κοροίδα. Όσοι από μας θέλουν, ας μείνουν ένα σκέτο τσουβάλι από σάπια υποκατάστατα αξιών, όμοια μ' αυτό που είναι και το μεγαλύτερο κάθαρμα εξουσιαστής. Όσοι θέλουν ας ουρλιάζουν ότι ήρθε το τέλος της ιστορίας.

Η αληθινή ιστορία υπήρξε εκεί που κυριάρχησε το συλλογικό νόημα ύπαρξης, χωρίς στόχους για κατακτηση εξουσιών. Εκεί που δεν υπάρχουν τέτοιοι ανιδιοτελείς συλλογικοί στόχοι, εκεί γεννιέται η ματαιοδοξία και η ιστορία του ανθρώπου σταματάει.

Όσοι αρνηθούν, όσοι με βία χτυπήσουν τον εαυτό που είχαν συνηθίσει, όσοι φτύσουν την απάθεια του βολέματος, αυτοί θα είναι το μέλλον και η συνέχεια της ιστορίας. Και τέτοιοι άνθρωποι με πραγματικές αξίες, πάντα θα υπάρχουν για να συγκρούονται, πάντα θα συγκρούονται για να υπάρχουν. Ενάντια στο ρεύμα του εαυτού τους και των άλλων.

Εμείς διασκεδάζουμε

χτυπώντας τη μηχανή

του ροκ' εν' ρολ